WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 4 marca 2010 r. *

W sprawie T-401/06

Brosmann Footwear (HK) Ltd, z siedzibą w Kowloon (Chiny),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, z siedzibą w Zhongshan (Chiny),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, z siedzibą w Guangzhou (Chiny),

Risen Footwear (HK) Co., Ltd, z siedzibą w Kowloon,

reprezentowane przez adwokatów L. Ruessmanna oraz A. Willemsa,

strona skarżąca,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez H. van Vlieta oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), z siedzibą w Brukseli, reprezentowaną początkowo przez adwokatów P. Vlaemmincka, G. Zonnekeyna oraz S. Verhulsta, a następnie przez adwokatów P. Vlaemmincka oraz A. Huberta, adwokatów,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami

pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1), w zakresie w jakim dotyczy skarżących,

SĄD (ósma izba),

w składzie: M. E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 lutego 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 1 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących człon-

kami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) w zmienionym brzmieniu (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym") stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny podobnego produktu, w zwykłym obrocie handlowym, ustalonej w kraju wywozu.

[…]

4. Do celów niniejszego rozporządzenia »podobny produkt« oznacza produkt, który jest identyczny, to jest który przypomina pod wszystkimi względami rozpatrywany produkt lub, w braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości są bardzo zbliżone do cech danego produktu".

2 W kwestii przyznawania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „MET") art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego stanowi:

„b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z […] Chińskiej Republiki Ludowej […] wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych

wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu […], że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

c) Wniosek na mocy [art. 2 ust. 7] lit. b) składa się w formie pisemnej; […] zawiera [on] wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej […].

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania […]".

3 W odniesieniu do ustalenia występowania szkody art. 3 ust. 2, 3, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie istniejących dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: lit. a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty oraz lit. b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny uwzględnia się fakt, czy nastąpiły znaczne redukcje cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen podobnych produktów w przemyśle wspólnotowym lub czy przywóz ten ma w inny sposób spowodować znaczne obniżki cen bądź zapobiec ich znacznym podwyżkom, które w innych warunkach miałyby miejsce. […]

6. Należy wykazać, na podstawie informacji zgromadzonych w związku z ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkody w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości i/lub poziomy cen ustalone na podstawie ust. 3 wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za znaczący.

7. Znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych, w tym samym czasie powodujące szkody dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie, w celu stwierdzenia, czy spowodowane przez nie szkody nie zostały przypisane przywozowi towarów po cenach dumpingowych, na mocy ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny towarów wywozowych niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana modelu konsumpcyjnego, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami zagranicznymi i producentami wspólnotowymi, postęp techniczny, działalność wywozowa i rentowność przemysłu wspólnotowego".

4 W odniesieniu do przesłanek wszczęcia dochodzenia antydumpingowego art. 5 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„2. Skarga na mocy ust. 1 musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między rzekomym przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą […].

3. Komisja w możliwym zakresie zbada dokładność i stosowność materiału dowodowego dostarczonego przez skarżącego, w celu ustalenia, czy materiał ten jest wystarczający do wszczęcia dochodzenia.

4. Dochodzenia, zgodnie z ust. 1, nie wszczyna się, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów podobnego produktu we Wspólnocie, że skarga została złożona przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Skargę uznaje się za złożoną przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają ją producenci Wspólnoty, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji podobnego wyrobu tej części przemysłu wspólnotowego, wyrażając poparcie lub sprzeciw w stosunku do skargi. Jednakże nie wszczyna się dochodzenia, jeżeli producenci wspólnotowi jednoznacznie popierający skargę zapewniają mniej niż 25% całkowitej produkcji podobnego wyrobu wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy".

5 Artykuł 6 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„8. Z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony, na podstawie których dokonano odpowiednich ustaleń, badane są w dostępnym zakresie pod względem dokładności.

9. Przy postępowaniach wszczętych na podstawie art. 5 ust. 9 dochodzenie zamyka się w ciągu jednego roku, jeżeli tylko jest to możliwe. W każdym przypadku dochodzenia te zamyka się w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanymi na podstawie art. 8 dla zobowiązań lub art. 9 dla podjęcia działań ostatecznych".

6 Artykuł 9 ust. 5 akapit drugi oraz art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowią:

„5. […]

W przypadku gdy stosuje się art. 2 ust. 7 lit. a), ustala się jednakże indywidualne cło dla eksporterów, którzy mogą udowodnić, na podstawie należycie uzasadnionych roszczeń, że:

a) w przypadku przedsiębiorstw będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków;

b) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane;

c) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych i […] urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub […] spółka jest wystarczająco niezależna od interwencji państwa;

d) operacje wymiany są dokonywane po kursie rynkowym; oraz

e) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek celnych.

6. W przypadku gdy Komisja ograniczyła badanie zgodnie z art. 17, cła antydumpingowe nakładane na przywóz przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali

zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci badaniem, nie mogą przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego u stron w kontroli wyrywkowej. Do celów niniejszego ustępu Komisja pomija marginesy zerowe i de minimis oraz marginesy ustalone w warunkach określonych w art. 18. Poszczególne cła stosuje się na przewóz od eksportera lub producenta objętego indywidualną procedurą przewidzianą w art. 17".

7 W odniesieniu do techniki kontroli wyrywkowej art. 17 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. W przypadku dużej liczby skarżących, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji dochodzenie można ograniczyć do rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując wzorce statystycznie reprezentatywne w oparciu o informacje dostępne w momencie pobierania, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, obrotów lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie.

[…]

3. W przypadkach ograniczenia badania zgodnie z niniejszym artykułem, indywidualne marginesy dumpingu oblicza się jednak dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo, który przekaże niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem [sytuacji] gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie".

8 W świetle art. 18 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego:

„3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują zbędnych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności, [informacje są] właściwe i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia wyjaśnień w określonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń".

9 Artykuł 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. Skarżący, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawicielstwa kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o ujawnienie szczegółów leżących u podstaw najważniejszych faktów i ustaleń, w oparciu o które mają zostać nałożone tymczasowe środki. Wnioski o ujawnienie składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po nałożeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie dokonuje się ujawnienia, również w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o ostateczne ujawnienie zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których zalecane jest zastosowanie ostatecznych środków lub zakończenie dochodzenia bądź postępowanie bez zasto-

sowania takich środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystywanych do celów środków tymczasowych".

Okoliczności postania sporu oraz zaskarżone rozporządzenie

10 Skarżące Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co., Ltd są spółkami produkującymi i eksportującymi obuwie, posiadającymi siedziby w Chinach.

11 Przywóz obuwia z Chin klasyfikowanego w pewnych działach nomenklatury scalonej był objęty systemem kontyngentów ilościowych, który wygasł w dniu 1 stycznia 2005 r.

12 W następstwie skargi złożonej w dniu 30 maja 2005 r. przez Confédération européenne de l'industrie de la chaussure [Europejską Konfederację Producentów Obuwia] (CEC) Komisja Wspólnot Europejskich wszczęła postępowanie antydumpingowe w zakresie przywozu pewnych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chin i Wietnamu. Ogłoszenie o wszczęciu tego postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 7 lipca 2005 r. (Dz.U. C 166, s. 14, zwane dalej „ogłoszeniem o wszczęciu postępowania").

13 Wobec znacznej liczby zainteresowanych stron w pkt 5.1 lit. a) ogłoszenia o wszczęciu postępowania przewidziano zastosowanie kontroli wyrywkowej, na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego.

14 Skarżące skontaktowały się z Komisją, przedstawiając jej w dniach 25 i 26 lipca 2005 r. informacje wymagane w świetle pkt 5.1 lit. a) ppkt (i) i pkt 5.1 lit. e) ogłoszenia o wszczęciu postępowania w celu objęcia ich próbą producentów eksportujących, której ustanowienie instytucja ta proponowała na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego oraz w celu przyznania im MET, a w razie jego braku celem skorzystania z indywidualnego traktowania (zwanego dalej „IT").

15 W dniu 23 marca 2006 r. Komisja wydała rozporządzenie nr 553/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 98, s. 3, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym").

16 W świetle motywu 9 rozporządzenia tymczasowego dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Badanie trendów w kontekście oszacowania szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do 31 marca 2005 r. (zwany dalej „rozpatrywanym okresem").

17 Ze względu na potrzebę ustalenia wartości normalnej dla producentów eksportujących w ChRL i Wietnamie, którzy nie mogą być traktowani według zasad gospodarki rynkowej, miała miejsce wizyta weryfikacyjna celem ustalenia wartości normalnej na podstawie danych z kraju analogicznego, w tym przypadku Brazylii, która odbyła się w siedzibach trzech spółek brazylijskich (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).

18 Co się tyczy produktu objętego postępowaniem, z motywów 10, 11, 40 i 41 rozporządzenia tymczasowego wynika, że jego zakresem objęte są głównie sandały, buty z wyższą cholewą, obuwie miejskie i buty miejskie, ze skórzanymi cholewkami lub cholewkami ze sztucznej skóry. Ponadto z motywów 12–31 rozporządzenia tymczasowego wynika, że Komisja wykluczyła z definicji produktu objętego postępowaniem obuwie sportowe szczególnej technologii (Special Technology Athletic Footwear, zwane dalej „STAF"), a objęła tą definicją obuwie dziecięce. W świetle motywu 38

rozporządzenia tymczasowego wszystkie rodzaje obuwia ze skórzanymi cholewkami, mimo iż obejmują szeroki asortyment modeli i typów, pozostają zasadniczo takie same pod względem istotnych właściwości, zastosowań i percepcji wśród konsumentów. Tak więc w świetle motywu 39 tego rozporządzenia wszystkie te różne modele i typy pozostają w bezpośredniej konkurencji dla siebie nawzajem i są w bardzo dużym zakresie wymienne.

19 Komisja stwierdziła zatem w motywie 52 rozporządzenia tymczasowego, że wszystkie typy obuwia z cholewkami skórzanymi lub ze sztucznej skóry produkowane i sprzedawane w krajach, których dotyczy postępowanie, i w Brazylii, a także te produkowane i sprzedawane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym, są podobne do obuwia wywożonego do Wspólnoty z krajów, których dotyczy postępowanie.

20 W ramach ustalania dumpingu Komisja zastosowała kontrolę wyrywkową. W świetle motywu 55 rozporządzenia tymczasowego pośród producentów eksportujących, którzy wyrazili chęć uczestnictwa w próbie, 154 dokonywało wywozu do Wspólnoty w okresie objętym dochodzeniem. W świetle tegoż motywu spółki te zostały wstępnie uznane za przedsiębiorstwa współpracujące i zostały uwzględnione przy doborze próby.

21 W świetle motywu 57 rozporządzenia tymczasowego dla celów ustalenia dumpingu Komisja przyjęła ostatecznie próbę obejmującą 13 chińskich producentów eksportujących, reprezentujących ponad 20% wielkości chińskiego wywozu do Wspólnoty. Zgodnie z motywem 59 tegoż rozporządzenia dla celów omawianej selekcji przyjęto, po pierwsze, kryterium wielkości producenta eksportującego w odniesieniu do wielkości wywozu do Wspólnoty w celu sprzedaży, a po drugie, kryterium wielkości producenta eksportującego w odniesieniu do sprzedaży na rynku krajowym. W odniesieniu do tego ostatniego kryterium Komisja wskazała w motywie 60 rozporządzenia tymczasowego, że dane związane ze sprzedażą wewnętrzną zwiększały reprezentatywność próbki, dostarczając informacji o cenach i kosztach związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem na rynkach krajowych. W świetle motywu 61 rozporządzenia tymczasowego wybrane do próby przedsiębiorstwa chińskie reprezentowały 25% wielkości wywozu do Wspólnoty oraz 42% wielkości sprzedaży na chińskim rynku krajowym przez producentów współpracujących w dochodzeniu. W świetle tego samego motywu wyłączenie produktów STAF z definicji produktu objętego postępowaniem nie wpłynęło znacząco na reprezentatywność prób.

22 W świetle motywu 62 rozporządzenia tymczasowego producenci eksportujący, którzy ostatecznie nie zostali włączeni do próby, zostali poinformowani, że ewentualne cło antydumpingowe na wywożone przez nich produkty zostanie skalkulowane zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Co się tyczy wniosków przedstawionych przez tych producentów eksportujących celem obliczenia indywidualnego marginesu dumpingowego na podstawie art. 9 ust. 6 i 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja zadecydowała w motywie 64 rozporządzenia tymczasowego, że ich indywidualne badanie znacznie skomplikowałoby jej zadanie i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w rozsądnym terminie. W tych okolicznościach marża dumpingu tych producentów została określona przez ustalenie średniej ważonej marginesów dumpingu spółek objętych próbą (motywy 135 i 143 rozporządzenia tymczasowego).

23 Jedna z trzynastu spółek początkowo objętych próbą nie odpowiedziała na przesłany jej przez Komisję kwestionariusz antydumpingowy (motyw 63 rozporządzenia tymczasowego).

24 W odniesieniu do definicji przemysłu wspólnotowego Komisja wskazała w motywie 150 rozporządzenia tymczasowego, że podmioty, które wniosły skargę antydumpingową, reprezentują 42% ogółu produkcji wspólnotowej produktu objętego postępowaniem. W świetle motywów 65 i 151 rozporządzenia tymczasowego Komisja wyselekcjonowała do próby dziesięciu producentów na podstawie wielkości ich produkcji i zakładów. Producenci objęci próbą reprezentują 10% produkcji podmiotów, które wniosły skargę antydumpingową. Tak więc uznano, że 814 producentów wspólnotowych, w imieniu których złożono skargę antydumpingową, stanowi „przemysł wspólnotowy" w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (motyw 152 rozporządzenia tymczasowego).

25 Co się tyczy tożsamości producentów wspólnotowych objętych próbą, Komisja wskazała, że niektórzy z nich mieli we Wspólnocie klientów zaopatrujących się również w Chinach i Wietnamie, a zatem korzystających bezpośrednio z rozpatrywanego przywozu. Producenci ci znaleźli się w ten sposób w „delikatnej sytuacji", gdyż niektórzy spośród ich klientów mogli odczuwać niezadowolenie z faktu złożenia lub wspierania przez te podmioty skargi przeciwko szkodliwemu dumpingowi. Producenci ci uznali zatem, że narażają się na „ryzyko odwetu" ze strony niektórych swoich klientów, w tym także potencjalne wypowiedzenie współpracy gospodarczej. Komi-

sja przychyliła się więc do wniosku o utajnienie nazw spółek wybranych do próby (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).

26 Co się tyczy poziomu, który powinny osiągnąć tymczasowe środki antydumpingowe w celu wyeliminowania szkody, Komisja wskazała w motywie 284 rozporządzenia tymczasowego, że marża zysku wynosząca 2% obrotów może zostać przyznana przemysłowi wspólnotowemu przy braku szkodliwego dumpingu. W świetle tegoż motywu odpowiada to najwyższemu poziomowi zysku osiągniętemu przez przemysł wspólnotowy w rozpatrywanym okresie, a konkretnie w roku 2002, gdy udział w rynku wyrobów z krajów, których dotyczy postępowanie, był stosunkowo ograniczony w porównaniu do poziomu w okresie objętym dochodzeniem.

27 Pismami z dnia 7 i 12 kwietnia 2006 r. Komisja przekazała skarżącym, odpowiednio w trybie art. 14 ust. 2 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, kopię rozporządzenia tymczasowego i dokumentu zawierającego informacje o zasadniczych faktach i ustaleniach, na podstawie których ustanowiono tymczasowe cła antydumpingowe (zwany dalej „dokumentem w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń"). Komisja wezwała skarżące do przekazania jej ewentualnych uwag w przedmiocie tych dokumentów do dnia 8 maja 2006 r.

28 Pismami z dnia 8 maja 2006 r. dwie skarżące, spółki Brosmann Footwear (HK) (zwana dalej „Brosmann") i Lung Pao Footwear (Guangzhou) (zwana dalej „Lung Pao"), przekazały Komisji swe uwagi do rozporządzenia tymczasowego i dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń.

29 W dniu 2 czerwca 2006 r. doszło do spotkania pomiędzy spółką Lung Pao a Komisją w siedzibie tej ostatniej.

30 Faksem z dnia 8 lipca 2006 r. Komisja przekazała skarżącym, w trybie art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego, dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia zasadniczych faktów i ustaleń, stanowiący podstawę propozycji nałożenia ostatecznych ceł antydumpingowych. Komisja wezwała skarżące do przekazania jej uwag odnośnie dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń do dnia 17 lipca 2006 r.

31 Pismem z dnia 28 lipca 2006 r. Komisja przekazała skarżącym dodatkowy dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.

32 Pismami z dnia 17 lipca i 2 sierpnia 2006 r. trzy skarżące, spółki Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) i Lung Pao, a także Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, przekazały Komisji swoje uwagi dotyczące dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń oraz dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Pismem z dnia 7 sierpnia 2006 r. inna skarżąca, spółka Risen Footwear (HK) Co., przekazała Komisji swoje uwagi dotyczące dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.

33 W dniu 5 października 2006 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie 1472/2006 nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzący[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem"). Na mocy zaskarżonego rozporządzenia Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz obuwia z cholewkami skórzanymi lub ze sztucznej skóry, z wyłączeniem: obuwia sportowego, obuwia STAF, kapci i innych pantofli domowych oraz obuwia z noskiem ochronnym, pochodzących z Chin i objętych różnymi kodami nomenklatury scalonej (art. 1 zaskarżonego rozporządzenia). Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, została ustalona dla obuwia wyprodukowanego przez skarżącą w wysokości 16,5%. W świetle art. 3 zaskarżonego rozporządzenia obowiązuje ono przez okres dwóch lat.

34 Jeśli chodzi o produkt objęty postępowaniem, Rada potwierdziła ocenę Komisji (zob. pkt 18 powyżej), w świetle której obuwie STAF powinno być wyłączone z definicji tego produktu, podczas gdy obuwie dziecięce powinno być nią objęte (motywy 19 i 25 zaskarżonego rozporządzenia). Rada odrzuciła natomiast wnioski o wyłączenie z definicji produktu będącego przedmiotem postępowania sześciu rodzajów obuwia, w tym obuwia wyprodukowanego z wykorzystaniem technologii opatentowanej. W odniesieniu do tej kategorii obuwia Rada stwierdziła, że opatentowana technologia nie stanowi samoistnie o znaczącej zmianie cech obuwie przeznaczonego do użytku codziennego. Zatem obuwie to pozostaje w konkurencji z produkcją wspólnotową produktu będącego przedmiotem postępowania (motyw 37 zaskarżonego rozporządzenia).

35 W odniesieniu do reprezentatywności próby chińskich producentów Rada podkreśliła w motywie 44 zaskarżonego rozporządzenia, że przedsiębiorstwa wybrane do próby reprezentowały ponad 12% wywozu do Wspólnoty pochodzącego od współpracujących w dochodzeniu producentów. Ponieważ art. 17 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje progu w zakresie poziomu reprezentacji, wybrana próba jest reprezentatywna w rozumieniu tego przepisu.

36 Rada wskazała też w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia, że przyjęta metodyka miała na celu zapewnienie maksymalnej reprezentatywności próby i ujęcie w największej reprezentatywnej wielkości wywozu, która mogła zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie, spółek z reprezentatywną sprzedażą na rynku krajowym.

37 Co się tyczy próbki producentów wspólnotowych Rada oddaliła w motywach 53–59 zaskarżonego rozporządzenia ogół zarzutów podważających tę reprezentatywność i potwierdziła tym samym ocenę, której Komisja dokonała w rozporządzeniu tymczasowym (zob. pkt 24 powyżej).

38 Co się tyczy kwestii związanych z przedstawionymi przez kilka spółek wnioskami o przyznanie MET, w przedmiocie których Komisja się nie wypowiedziała, Rada poświęciła im motywy 60–65 zaskarżonego rozporządzenia.

39 W świetle tych motywów okoliczność, że Komisja nie odpowiedziała indywidualnie na każdy z przedstawionych jej w tym zakresie wniosków, nie stanowi naruszenia rozporządzenia podstawowego. Przeciwnie, jest to zgodne z art. 17 tego rozporządzenia. Przewidziana w tym przepisie metoda kontroli wyrywkowej ma również zastosowanie do przypadków, gdy znaczna ilość zainteresowanych spółek wnosi o przyznanie im MET lub IT. W rozpatrywanej sprawie szczególnie duża liczba wniosków przedstawionych przez zainteresowane spółki nie pozostawiła administracji alternatywy dla zbadania wyłącznie wniosków złożonych przez spółek objętych próbą, celem pogodzenia wymogu najbardziej indywidualnej jak to możliwe analizy akt z wymogiem przestrzegania obowiązujących terminów. Oznaczało to zastosowanie do wszystkich spółek nieobjętych próbą średniej ważonej marż obliczonej dla przedsiębiorstw wyznaczonych do próby. Oznacza to, że sformułowane na etapie postępowania administracyjnego zarzuty, w świetle których obliczenie dumpingu nie jest reprezentatywne, również muszą zostać odrzucone.

40 Rozważania te mają też zastosowanie do wniosku o zastosowanie IT.

41 Co się tyczy definicji przemysłu wspólnotowego, Rada podkreśla w motywie 157 zaskarżonego rozporządzenia, że żaden z podmiotów składających skargę antydumpingową nie uchylił się od współpracy podczas dochodzenia. Pełne kwestionariusze dotyczące szkody wysłano jedynie do producentów wspólnotowych objętych próbą, co wynika z samej natury kontroli wyrywkowej (motyw 158 zaskarżonego rozporządzenia).

42 Co się tyczy poziomu, które powinny mieć środki antydumpingowe w celu wyeliminowania szkody, Rada wskazuje w motywie 292 zaskarżonego rozporządzenia na okoliczności przedstawione po ustanowieniu ceł tymczasowych, które wykazują, że

ustalona w rozporządzeniu tymczasowym marża zysku w wysokości 2% powinna zostać ponownie rozpatrzona (zob. pkt 26 powyżej). Na tej podstawie Rada ustaliła tę marżę na 6% obrotów przemysłu wspólnotowego, wskazując, że przemysł ten uzyskiwał taką marżę w sektorze obuwia niebędącego przedmiotem szkodliwego dumpingu.

Przebieg postępowania i żądania stron

43 Pismem złożonym w dniu 28 grudnia 2006 r. w sekretariacie Sądu skarżące wniosły niniejszą skargę.

44 W dniu 26 marca 2007 r. Komisja złożyła przed Sądem wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Pismem z dnia 27 sierpnia 2007 r. Komisja poinformowała Sąd, że rezygnuje z przedstawienia uwag, lecz weźmie udział w rozprawie.

45 W dniu 5 kwietnia 2007 r. CEC złożyła w sekretariacie Sądu wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

46 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 21 maja 2007 r. i 30 maja 2008 r. skarżące wystąpiły z wnioskiem, by pewne elementy i informacje zawarte w ich uwagach zostały wyłączone z akt przekazanych CEC w trybie art. 116 ust. 2 regulaminu Sądu. Przedstawiły one w tym celu wersję jawną wskazanych dokumentów.

47 Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2007 r. prezes drugiej izby Sądu przychylił się do wniosków Komisji i CEC o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenientów.

48 Pismem złożonym przed Sądem w dniu 27 sierpnia 2007 r. CEC zgłosiła brak sprzeciwu wobec wniosku skarżących o poufność.

49 CEC jako interwenient przedłożyła swe uwagi w dniu 19 września 2007 r.

50 Wobec zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do izby ósmej, której w konsekwencji przekazano niniejszą sprawę.

51 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną.

52 Podczas rozprawy w dniu 11 lutego 2009 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd.

53 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie w jakim nakłada cło antydumpingowe na eksportowane przez nie obuwie;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

54 Rada wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub oddalenie jej jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

55 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

56 CEC wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżących kosztami jej interwencji.

Co do prawa

57 Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów, opartych kolejno na:

— naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz naruszeniu zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań,

— naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) i art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz naruszeniu prawa do obrony,

— oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego,

— oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 1 ust. 4 i art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego,

— oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 17 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE,

— oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE,

— oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego,

— oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

58 Ponieważ dwa pierwsze zarzuty dotyczą naruszeń, których Komisja rzekomo dopuściła się odmawiając przyznania skarżącym MET lub IT bez zbadania ich wniosków w tym zakresie, zostaną one zbadane łącznie.

W przedmiocie dwóch pierwszych zarzutów, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. b) i c), art. 9 ust. 5 i art. 18 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszeniu prawa do obrony

Argumenty stron

59 W ramach pierwszego zarzutu skarżące twierdzą, że badając jedynie wnioski o MET lub IT pochodzące od przedsiębiorstw objętych próbą producentów eksportujących, Komisja i Rada naruszyły art. 2 ust. 7 i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

60 Z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wynika bowiem, że w odniesieniu do przywozu z Chin instytucje muszą ustalić wartość normalną zgodnie z ust. 1–6 tego przepisu, pod warunkiem że zainteresowani producenci przedstawią „właściwie

uzasadnione" wnioski. Podobnie z art. 9 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego wynika, że gdyby nie przyznano MET, wartość normalną należy porównać z cenami w wywozie przez zainteresowanego eksportera (IT), pod warunkiem że przedstawi on należycie udokumentowany wniosek wskazujący, że przesłanki wymienione w tym przepisie są spełnione.

61 Jak wynika to z ich brzmienia, art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stosuje się wyłącznie na podstawie indywidualnej, ponieważ zakładają one uwzględnienie specyfiki każdego eksportera.

62 Przepisy dotyczące próby odnoszą się do ograniczonej liczby aspektów w zakresie obliczenia marginesów dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego lub oszacowania szkody i nie dotyczą warunków ekonomicznych, w jakich funkcjonuje każde przedsiębiorstwo, elementów, które nie mogą być przedmiotem kontroli wyrywkowej. Artykuł 2 ust. 7 lit. b) oraz art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zostałyby pozbawione sensu, gdyby dzięki zastosowaniu kontroli wyrywkowej instytucje zostały zwolnione z obowiązków wynikających z tych przepisów, które są ponadto zapisane za pomocą pojęć imperatywnych i nie pozostawiają żadnej swobody uznania. Tak więc istotnym pytaniem nie jest to, czy instytucje prawidłowo zastosowały art. 17 rozporządzenia podstawowego dla celów obliczenia marginesu dumpingu, lecz czy są uprawnione do korzystania z tego przepisu, by wykroczyć poza wnioski o MET lub IT przedstawione przez przedsiębiorców, którzy nie zostali objęci próbą, a zatem potraktować w taki sam sposób spółki, których wnioski musiały zostać uwzględnione, i spółki, których wnioski nie musiały zostać uwzględnione.

63 W przypadku zastosowania metody kontroli wyrywkowej instytucje powinny zatem stosować do spółek nie objętych próbą, lecz których wnioski o MET lub IT zostały dopuszczone, średni ważony margines dumpingu ustalony dla spółek objętych próbą i korzystających z MET lub odpowiednio IT. Orzecznictwo Sądu powinno być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwia się ono automatycznej odmowie MET lub IT dla spółek, które na nie „zasługują".

64 Ponadto wcześniejsza praktyka instytucji w dwóch innych sprawach potwierdza, że każdy wniosek o MET lub IT musi być rozpatrywany indywidualnie. Ponadto instytucje nie mogą powoływać się na trudności administracyjne, aby uzasadnić nieprzestrzeganie obowiązku rozważenia każdego wniosku o MET lub IT, gdy mała liczba dodatkowych pracowników byłaby wystarczająca do tego badania.

65 Ponadto takie podejście instytucji równałoby się z naruszeniem zasady równego traktowania, ponieważ zastrzega takie samo traktowanie dla spółek, które współpracowały, przedstawiły elementy wymagane dla kontroli wyrywkowej, złożyły wnioski o MET lub IT i „zasługiwały" na przyznanie MET lub IT, oraz dla spółek, które nie dostarczyły tych informacji lub nie przedłożyły takich wniosków czy też nie „zasługują" na MET lub IT. Ani art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który dotyczy wyłącznie obliczenia marginesu dumpingu, a nie badania wniosków o MET lub IT, ani utrudnienia o charakterze administracyjnym nie mogą obiektywnie uzasadnić tej nierówności traktowania. W rozpatrywanym przypadku wszystkim producentom nie objętym próbą, ale „zasługującym" na przyznanie MET, powinien zostać przyznany margines dumpingu równy marginesowi dumpingu spółki Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co., Ltd (9,7%), jedynej spółki objętej próbą, której został przyznany MET.

66 Brak rozpatrzenia wniosków o MET lub IT stanowiłby zatem naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ wcześniejsza praktyka instytucji i zawarte w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania wezwanie eksporterów do przedstawienia w pewnym terminie ich wniosków o MET lub IT stworzyły wśród skarżących uzasadnione oczekiwanie, że instytucje będą prowadzić indywidualną weryfikację wniosków celem przypisania przedsiębiorcom marginesu dumpingu wynikającego z ustaleń wskazanych w pkt 63 powyżej. Odmienna interpretacja zawiadomienia o wszczęciu postępowania prowadziłaby do wniosku, że Komisja może wymagać od wszystkich eksporterów, by przeznaczyli swoje środki na udzielanie informacji uzupełniających ich wnioski o MET lub IT przed ustanowieniem próbki, i to bez zamiaru ich badania. Ponadto tekst zawiadomienia o wszczęciu postępowania jest identyczny z treścią zawiadomienia w ramach dwóch innych postępowań, w których Komisja również badała wnioski o MET lub IT przedłożone przez operatorów nieobjętych próbą.

67 W ramach drugiego zarzutu skarżące powołują się na wstępie na art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, w świetle którego kwestia, czy producent spełnia kryteria niezbędne do celów przyznania mu MET, musi zostać rozpatrzona w terminie trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia. Jest to wiążący termin procesowy, którego Komisja musi przestrzegać. Nie podejmując decyzji w tej sprawie w wyznaczonym terminie, Komisja naruszyła wymieniony wyżej przepis.

68 Następnie skarżące podnoszą naruszenie art. 18 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, w świetle którego instytucje nie mogą pominąć informacji przekazanych przez zainteresowane strony, nawet jeśli nie są one idealne pod każdym względem, oraz powinny poinformować strony, których informacje zostają odrzucone, dając im możliwość przedstawienia dodatkowych wyjaśnień. Przepisy te, znajdujące zastosowanie w przypadku, gdy Komisja zostaje wezwana do zajęcia stanowiska w sprawie wniosków o MET lub IT, oznaczają, że instytucja ta była zobowiązana do poinformowania wnioskodawcy w tym zakresie i przedstawienia uzasadnienia. Jednakże Komisja odniosła się do uwag skarżących wyłącznie w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, wskazując na wyjątkowo znaczną liczbę przedstawionych wniosków o MET lub IT. Ponieważ liczba wniosków o MET lub IT była znana Komisji przed końcem lipca 2005 r., nic nie przeszkadzało jej jednak w powiadomieniu skarżących bezpośrednio po upływie terminu trzech miesięcy przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego lub nie później niż w rozporządzeniu tymczasowym o tym, że ich wnioski nie zostaną zbadane. Zatem instytucje odrzuciły informacje przekazane przez skarżące bez uzasadnienia, a wobec tego naruszyły art. 18 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego.

69 Ponadto o ile jest prawdą, że zawiadomieniem o wszczęciu postępowania poinformowano przedsiębiorców ubiegających się o uzyskanie indywidualnego marginesu dumpingu, zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, że nie ma pewności, iż ich wnioski zostaną przyjęte, pozostaje faktem, że zawiadomienie to nie wskazywało, iż Komisja zastrzega sobie prawo do nieudzielania odpowiedzi na wnioski o MET lub IT, wbrew wcześniejszej praktyce.

70 Komisja naruszyła również prawo do obrony skarżących, nie wskazując w dokumencie dotyczącym ujawnienia tymczasowych ustaleń, że ich wnioski o MET lub IT nie zostaną zbadane, podczas gdy eksporterzy objęci próbą otrzymali zawiadomienie dotyczące ich wniosków. Skarżące otrzymały odpowiedzi dopiero w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń.

71 Rada, popierana przez Komisję i CEC, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

72 Po pierwsze, należy stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego zastosowanie kontroli wyrywkowej jako techniki postępowania w przypadku dużej liczby podmiotów popierających skargę antydumpingową, eksporterów, importerów, typów produktów lub transakcji stanowi ograniczenie dochodzenia. Ocena ta jest potwierdzona przez art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, w świetle którego producenci nieobjęci próbą nie są objęci badaniem.

73 Rozporządzenie podstawowe przewiduje jednak, że gdy to ograniczenie jest stosowane, instytucje muszą zadośćuczynić dwóm obowiązkom: wybrana próba musi być reprezentatywna w rozumieniu art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, a następnie art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowi, że margines dumpingu ustalony dla producentów niebędących częścią próby nie może przekraczać średniego ważonego marginesu dumpingu ustalonego dla stron objętych próbą.

74 Po drugie, ten ostatni przepis, w związku z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, do którego odsyła, daje każdemu producentowi nieobjętemu próbą możliwość żądania wyliczenia indywidualnego marginesu dumpingu, pod warunkiem przedsta-

wienia wszystkich niezbędnych informacji w przewidzianych w tym celu terminach oraz pod warunkiem, że czynność ta nie skomplikuje nadmiernie zadania Komisji ani nie uniemożliwi zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie.

75 Po trzecie, art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi, że wartość normalna jest ustalona zgodnie z ust. 1–6 tego samego przepisu, jeżeli ustalono na podstawie wniosków przedstawionych przez jednego lub więcej producentów objętych dochodzeniem, że spełnione zostały przesłanki wskazane w tym ustępie lit. c).

76 Tak więc, jak twierdzi Rada, producenci nieobjęci próbą mogą żądać obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu, który opiera się na założeniu przyjęcia wniosku o MET lub IT, gdy chodzi o kraje, których dotyczy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, wyłącznie na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia. Jednakże przepis ten daje Komisji prawo do oceny, czy z uwagi na liczbę wniosków o MET lub IT ich ocena nie będzie nadmiernie uciążliwa i nie uniemożliwi zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie.

77 Z powyższych rozważań wynika przede wszystkim, że w przypadku zastosowania techniki kontroli wyrywkowej rozporządzenie podstawowe nie nadaje przedsiębiorcom nieobjętym próbą bezwarunkowego prawa do korzystania z obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu. Przyjęcie takiego wniosku zależy bowiem od decyzji Komisji w sprawie stosowania art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

78 Następnie, ponieważ przyznanie MET lub IT służy zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wyłącznie ustaleniu metody obliczania wartości normalnej w celu obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, Komisja nie jest zobowiązana do rozpatrzenia wniosków o MET lub IT przedsiębiorców nieobjętych próbą, gdy stwierdziła w ramach stosowania art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego,

że obliczenie tych marż byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

79 Wreszcie w rozpatrywanym przypadku bezsporne jest, że obliczenie indywidualnych marginesów dumpingu dla wszystkich przedsiębiorców nieobjętych próbą, którzy złożyli wnioski w tym zakresie, nadmiernie skomplikowałoby zadanie instytucji i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

80 Zatem argument skarżących, że art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego zobowiązuje Komisję do rozpatrzenia wniosków o MET lub IT odłożonych przez przedsiębiorców nieobjętych próbą, w tym gdy indywidualny margines dumpingu nie może być do nich zastosowany, należy odrzucić. W tym zakresie należy dodać, że orzecznictwo przywołane przez skarżące, w świetle którego Komisja podejmuje decyzję o przyznaniu MET lub IT w oparciu o przegląd każdego przedstawionego jej wniosku, nie oznacza, że instytucja ta musi badać każdy wniosek, nawet jeśli nie przewiduje obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

81 To samo odnosi się do argumentu skarżących opartego na naruszeniu zasady równego traktowania spółek objętych próbą oraz tych, które do próby nie należą (zob. pkt 65 powyżej). Te dwie kategorie spółek znajdują się bowiem w różnych sytuacjach, ponieważ Komisja musi przede wszystkim koniecznie obliczyć indywidualny margines dumpingu, co zakłada badanie i przyjęcie wniosku o MET lub IT, podczas gdy nie jest zobowiązana do ustalenia indywidualnego marginesu dla tych drugich. Zatem poszanowanie zasady równego traktowania, która zakazuje, po pierwsze, odmiennego traktowania podobnych sytuacji, a po drugie, takiego samego traktowania różnych sytuacji, chyba że obiektywne względy takie traktowanie uzasadniają, nie wymaga, by te dwie kategorie spółek były traktowane w identyczny sposób.

82 Co się tyczy argumentu opartego na naruszeniu zasady równego traktowania spółek nieobjętych próbą, wbrew twierdzeniom skarżących w rozpatrywanej sprawie nie można uznać, że zasada ta nakłada na Komisję obowiązek rozstrzygania w przedmiocie wszystkich przedstawionych jej wniosków o MET lub IT, w ten sposób, że do

producentów lub eksporterów nieobjętych próbą, lecz którym miałby być przyznany MET lub IT, może zostać zastosowany średni margines dumpingu spółek włączonych do próby, którym został przyznany MET lub IT.

83 Jak wskazano w pkt 76–80 powyżej, w przypadku gdy liczba wniosków o MET lub IT jest tak znaczna, że ich przegląd uniemożliwiałby instytucjom zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie, instytucje nie mogą, zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, być zobowiązane do rozstrzygania w przedmiocie wszystkich takich wniosków, nawet wyłącznie w celu odróżnienia wśród spółek nieobjętych próbą tych, które mogą i nie mogą korzystać z MET lub IT, w celu zastosowania do nich średniego marginesu dumpingu spółek włączonych do próby, którym przyznano MET lub IT, z pominięciem obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu.

84 W niniejszej sprawie 141 wniosków o MET lub IT złożonych przez chińskich producentów eksportujących zostało przedstawionych Komisji, tak że nawet jeśli uznać, że byłoby możliwe ich zbadanie wyłącznie na podstawie dokumentacji bez potrzeby weryfikacji tych danych poprzez wizyty weryfikacyjne w siedzibach zainteresowanych producentów lub eksporterów, Komisja słusznie uznała, że liczba wniosków była oczywiście zbyt wysoka, by umożliwić ich badanie bez narażania zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie.

85 W związku z tym należy stwierdzić, że ze względu na wyjątkowo dużą liczbę wniosków o MET lub IT, które zostały przedstawione w niniejszej sprawie, Komisja nie przekroczyła marginesu swobodnego uznania wyznaczonego jej przez art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, nie rozstrzygając w przedmiocie wszystkich przedstawionych jej przez spółki nieobjęte próbą wniosków o MET lub IT, ponieważ podniesiona przez skarżące różnica w traktowaniu jest nierozerwalnie związana z przewidzianą w art. 17 rozporządzenia podstawowego techniką kontroli wyrywkowej.

86 Tak więc o ile Komisja była uprawniona do działania w sposób opisany przez skarżące w pkt 63 powyżej, o tyle ani rozporządzenie, ani z zasada równego traktowania nie zobowiązywały jej do takiego postępowania.

87 Te same rozważania mają zastosowanie do badania wniosków o IT złożonych przez spółki nieobjęte próbą.

88 Co się tyczy zarzucanego Komisji naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasada ta obejmuje każdy podmiot, w którym instytucja wzbudziła uzasadnione nadzieje. Natomiast nie może powoływać się na naruszenie tej zasady ten, komu administracja nie udzieliła wyraźnych zapewnień (zob. wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5479, pkt 147).

89 Jak wynika z pkt 5.1 lit. a) ppkt (i) tiret czwarte zawiadomienia o wszczęciu postępowania, a w szczególności z przypisu na stronie 1 znajdującego się pod tym punktem, Komisja poinformowała zainteresowanych przedsiębiorców o możliwości wykorzystania techniki kontroli wyrywkowej, zgodnie z art. 17 rozporządzenia i o tym, że w takim przypadku indywidualne marginesy mogą być stosowane do spółek nieobjętych próbą, na mocy art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Informacja ta została powtórzona w pkt 5.1 lit. b) zawiadomienia o wszczęciu postępowania. Tak więc okoliczność zaproszenia zainteresowanych podmiotów do ubiegania się o MET lub IT nie jest równoznaczna z precyzyjnym, bezwarunkowym i spójnym zapewnieniem, że zostaną one zbadane.

90 W tym kontekście trzeba też przyznać, że brak odpowiedzi ze strony Komisji przez znaczny okres czasu nie może stanowić gwarancji dającej podstawy do powstania uzasadnionych oczekiwań wśród skarżących. Ten brak odpowiedzi nie ma wpływu na sens przejrzystych terminów zastosowanych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

91 Jeśli chodzi o zarzut zerwania z praktyką, której instytucje przestrzegały w poprzednich dochodzeniach, należy zauważyć, że Komisja nie przekroczyła marginesu swobodnego uznania wyznaczonego jej w art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że badanie wszystkich wniosków o MET lub IT złożonych przez chińskich producentów eksportujących niebędących częścią próby uniemożliwiało zakończenie dochodzenia w terminie przewidzianym w rozporządzeniu podstawowym (zob. pkt 84 powyżej). Jednakże z utrwalonego orzecznictwa wynika, że jeżeli instytucje mają swobodę uznania w zakresie wyboru środków niezbędnych do realizacji swej polityki, przedsiębiorcy nie mają podstaw do uzasadnionych oczekiwań w zakresie utrzymania pierwotnie wybranego środka, który może być zmodyfikowany przez te instytucje w ramach wykonywania ich kompetencji (zob. wyroki Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 258/84 Nippon Seiko przeciwko Radzie, Rec. s. 1923, pkt 34; z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-171/87 Canon przeciwko Radzie, Rec. I-1237, pkt 41).

92 W świetle powyższego Komisja nie dopuściła się naruszenia prawa, uchylając się od badania wniosków skarżących o MET lub IT wnioskodawców, ponieważ te ostatnie nie są uprawnione do powoływania się na upływ terminu trzech miesięcy przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 3 i 67 powyżej), gdyż termin ten obejmuje przypadki, w których Komisja jest zobowiązana do zbadania tych wniosków.

93 W odniesieniu do argumentu opartego na naruszeniu art. 18 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego należy stwierdzić, tak jak podnosi Rada, że przepis ten nie wymaga od instytucji badania wniosków o MET lub IT spółek nieobjętych próbą. Tak więc ponieważ zgodnie z powyższymi ustaleniami Komisja słusznie nie zbadała wniosków o MET lub IT producentów nieobjętych próbą, a zatem i nie rozstrzygnęła w ich przedmiocie, art. 18 rozporządzenia podstawowego nie może być interpretowany w sposób sugerowany przez skarżące.

94 Wreszcie w przedmiocie zarzucanego Komisji naruszenia prawa do obrony skarżących należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa przedsiębiorstwa, których dotyczy dochodzenie poprzedzające przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego, powinny w trakcie postępowania administracyjnego mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia zarzucanych im czynów i okoliczności oraz w kwestii dokumentów, na których

podstawie Komisja oparła swoje twierdzenie o istnieniu dumpingu i o wynikającej z niego szkodzie (wyroki Trybunału: z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 17; z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-458/98 P Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie, Rec. s. I-8147, pkt 99; wyroki Sądu: z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-4137, pkt 55; z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. s. II-4897, pkt 132).

95 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że jak wynika z motywów 62, 64, 135 i 143 rozporządzenia tymczasowego, Komisja wskazała, że każde cło antydumpingowe nałożone na producentów nieobjętych próbą zostało obliczone zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i że margines dumpingu tych producentów został ustalony poprzez obliczenie średniej ważonej marginesów dumpingu spółek objętych próbą.

96 Komisja przedstawiła zatem w rozporządzeniu tymczasowym stanowisko dotyczące metody obliczenia marginesu dumpingu podmiotów nieobjętych próbą, polegającej na zastosowaniu średniego marginesu dumpingu spółek objętych próbą. Metoda ta oznaczała, że wnioski o MET lub IT złożone przez te podmioty nie zostaną zbadane, gdyż takie badanie nie byłoby przydatne w ramach omawianego postępowania.

97 Wynika z tego, że skarżące już na etapie przekazania rozporządzenia tymczasowego i dokumentu w przedmiocie tymczasowych ustaleń miały możliwość przedstawienia stanowiska co do metody przyjętej przez Komisję dla obliczenia ich marginesu dumpingu, wobec czego ich prawo do obrony nie zostało naruszone.

98 Wobec powyższego dwa pierwsze zarzuty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego z braku przedstawienia przez Komisję dowodu poparcia skargi antydumpingowej przez przemysł wspólnotowy

Argumenty stron

99 Skarżące twierdzą, że instytucje wspólnotowe dopuściły się błędu w zakresie definicji przemysłu wspólnotowego popierającego skargę, która doprowadziła do wszczęcia postępowania antydumpingowego. Administracja wspólnotowa w przeszłości przyjęła tezę, w świetle której wyłącznie producenci wspólnotowi, którzy współpracują w postępowaniu, uczestnicząc w kontroli wyrywkowej lub dostarczając przydatnych informacji, mogli być uznani za popierających skargę.

100 W niniejszej sprawie tylko dziesięć wniosków o dopuszczenie do udziału w próbie producentów Wspólnoty zostało przedstawionych przez przedsiębiorców objętych kontrolą wyrywkową. Dlatego wśród 814 skarżących tylko dziesięciu przedstawiło istotne informacje, a zatem mogło zostać uznanych za przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu. Dlatego też wyłącznie te spółki powinny być brane pod uwagę dla celów definicji przemysłu wspólnotowego. Jednakże spółki te stanowią zaledwie 4,2% produkcji wspólnotowej, a więc próg w wysokości 25% wymagany przez art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie został osiągnięty.

101 Informacje przekazane przez Radę w odpowiedzi na skargę w zakresie metody badania poziomu poparcia skargi antydumpingowej przez przemysł Wspólnoty nie zostały przekazane skarżącym w toku postępowania administracyjnego. Fakt, że zaskarżone rozporządzenie nie wyjaśnia sposobu, w jaki instytucje dokonały pomiaru stopnia poparcia skargi antydumpingowej przez przemysł wspólnotowy, stanowi brak uzasadnienia. Brak tej informacji stanowi również naruszenie prawa do obrony skarżących. Ponadto zbierając dane na poparcie skargi antydumingowej przez przemysł Wspólnoty przed rozpoczęciem dochodzenia poprzez publikację ogłoszenia o wszczęciu

postępowania, Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 oraz art. 17 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie nawet przy założeniu, że dochodzenie mogło zgodnie z prawem zostać wszczęte przed publikacją ogłoszenia o wszczęciu postępowania, oznaczałoby to, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane po upływie 15 miesięcy przewidzianym w art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego na zakończenie dochodzenia. Wreszcie skarżące wskazują, że badając, czy skarga została poparta przez przemysł wspólnotowy przed rozpoczęciem dochodzenia, Komisja nie dokonała należytej weryfikacji tego, czy wspierający ją producenci wspólnotowi stanowią 25% całkowitej produkcji produktu podobnego przez przemysł wspólnotowy, zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Poparcie skargi antydumpingowej w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zakłada, że osoba składająca deklarację poparcia jest świadoma zobowiązań wynikających z jej uczestnictwa w próbie producentów wspólnotowych takich jak odpowiedzi na kwestionariusz dotyczący szkody i zgadza się na wizytę weryfikacyjną na miejscu. Jednak zwykłe oświadczenie złożone przed rozpoczęciem dochodzenia nie może wskazywać na poparcie w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

102 Rada, popierana przez Komisję i CEC, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

103 Jak wynika z art. 5 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego, dochodzenie antydumpingowe jest wszczęte zgodnie z prawem – z wyjątkiem zastosowania ust. 6 tego przepisu – jeśli skarga antydumpingowa została złożona przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Skargę, uznaje się za złożoną przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeśli jest popierana przez producentów wspólnotowych reprezentujących, w odniesieniu do podobnych produktów, ponad 50% całkowitej produkcji podobnego produktu wytworzonej przez część przemysłu wspólnotowego wyrażającą poparcie lub sprzeciw wobec skargi antydumpingowej. Ponadto producenci wyraźnie popierający skargę antydumpingową powinni też reprezentować co najmniej 25% całkowitej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy.

104 Jeśli chodzi o pojęcie poparcia, należy zauważyć, że na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, skarga antydumpingowa musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego między tymi dwiema okolicznościami. Skarga antydumpingowa musi zawierać w tym zakresie pewną ilość informacji racjonalnie dostępnych wnoszącemu ją podmiotowi.

105 Poparcie skargi antydumpingowej złożonej przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu oznacza dla przedstawiającego ją lub przedstawiających ją podmiotów bądź osób, w imieniu których została złożona, po pierwsze, dostarczenie elementów dowodowych, których Komisja żąda w celu weryfikacji przesłanek, a po drugie, zgodę na poddanie się wszelkiej kontroli, którą Komisja może przeprowadzić w celu zbadania, czy dostarczone elementy dowodowe są zgodne z rzeczywistością. Ze względu bowiem na brak jakichkolwiek środków przymusu w zakresie dochodzenia, odpowiedzi stron na kwestionariusz przewidziany w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak również późniejsza weryfikacja w trybie art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, którą Komisja może przeprowadzić na miejscu na mocy artykułu 16 rozporządzenia, są niezbędne do prowadzenia postępowania antydumpingowego (wyrok z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-413/03 Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 65).

106 W konsekwencji Komisja słusznie nie bierze pod uwagę dla celów sprawdzenia, czy poparcie skargi osiągnęło próg przewidziany w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, producenta, który nie jest gotowy do przedstawienia elementów dowodowych na poparcie składanej przez niego lub w jego imieniu skargi antydumpingowej bądź na zezwolenie na weryfikację zasadności takiej skargi antydumpingowej. Tak więc gdy producent wspólnotowy oświadcza, że nie akceptuje weryfikacji danych przedstawionych przez niego lub w jego imieniu, musi on w pierwszej kolejności zostać uznany za producenta odmawiającego współpracy w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a następnie powinien zostać wykluczony z grupy producentów popierających skargę na podstawie art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

107 Podejście to jest zgodne z art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, w świetle którego, z zastrzeżeniem braku współpracy, dokładność przedstawionych przez zainteresowane strony informacji, na których opierają się ustalenia, musi zostać zweryfikowana w możliwym zakresie.

108 Zatem jak Rada wskazała w pkt 156 zaskarżonego rozporządzenia, producenci wspólnotowi, którzy złożyli skargę antydumpingową i którzy nie współpracowali w toku dochodzenia, zostali wykluczeni z definicji przemysłu wspólnotowego. W przypadku zastosowania metody kontroli wyrywkowej Komisja przystępuje zatem w większości przypadków, jak stwierdza Rada w odpowiedzi na skargę, do przesłania kwestionariusza do każdego znanego producenta, zwracając się o przekazanie danych o jego produkcji i sprzedaży oraz zapytując, czy jest gotów wypełnić kwestionariusz dotyczący szkody i umożliwić weryfikację na miejscu w przypadku objęcia go próbą. Jedynie producenci, którzy udzielili odpowiedzi twierdzącej na te dwa ostatnie pytania, są traktowani jako współpracujący w dochodzeniu, a zatem mogą zostać objęci próbą. Natomiast producent, który stwierdza, że nie jest gotowy do wzięcia udziału w próbie, nie może być uznany za współpracującego w dochodzeniu, gdyż z definicji nie jest gotów do wypełnienia kwestionariusza w zakresie szkody ani do umożliwienia weryfikacji swych odpowiedzi. Środki te dotyczą wyłącznie spółek objętych próbą.

109 Rada twierdzi, że w rozpatrywanej sprawie, ze względu na wyjątkowo dużą liczbę producentów wspólnotowych, Komisja zastosowała odmienną, lecz również zgodną z prawem procedurę. Tak więc zamiast wysyłać kwestionariusze kontroli wyrywkowej do każdego producenta wspólnotowego, Komisja po pierwsze, wykorzystała dane dotyczące produkcji wspólnotowej zawarte w skardze antydumpingowej, a po drugie, zebrała elementy dowodowe w zakresie poparcia skargi u każdego z 814 producentów reprezentowanych przez CEC.

110 Ponadto podczas rozprawy Rada i Komisja wskazały, że dokument załączony do odpowiedzi na skargę, zatytułowany „Informacje na temat skargi antydumpingowej dotyczące przywozu […] z […]", nie został w istocie przesłany producentom wspólnotowym oraz że Rada przedstawiła ten dokument w wyniku pomyłki. Komisja przedstawiła inny dokument, który został przesłany producentom wspólnotowym w celu weryfikacji ich poparcia dla skargi. Odmiennie niż w przypadku dokumentu przedstawionego jako załącznik do odpowiedzi na skargę, tytuł dokumentu („Prawdopodobne wszczęcie postępowania antydumpingowego w zakresie przywozu obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu") w szczególny sposób odnosi się omawianego dochodzenia, tak że można stwierdzić, że jest to faktycznie dokument, który został wysłany przez Komisję do producentów

wspólnotowych. Za pośrednictwem tego dokumentu Komisja zwróciła się do każdego producenta wspólnotowego, który był jego adresatem, o wskazanie w szczególności, czy popiera skargę lub jest jej przeciwny czy też nie zajmuje żadnego stanowiska, czy produkuje i sprzedaje na rynku wspólnotowym badany produkt i w jakich ilościach, czy był powiązany z producentami lub eksporterami chińskimi i wietnamskimi i czy sprzedawał badany produkt przywożony ze wskazanych państw trzecich.

111 W preambule tego dokumentu stwierdzono, że każdy element szyfrowany będzie traktowany jako poufny i może podlegać weryfikacji przez Komisję. W tych okolicznościach każdy producent wspólnotowy, który był jego adresatem, był świadom, że wszelkie informacje przekazane Komisji, w tym ewentualnie przedstawione w ramach kwestionariusza dotyczącego szkody, również mogą zostać przez nią zweryfikowane. Ponadto w tym samym dokumencie stwierdzono, że podstawą prawną żądania tych informacji był art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z listą załączników znajdującą się na pierwszej stronie omawianego dokumentu załączony został do niego tekst art. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego. W tym zakresie odesłanie do art. 5 rozporządzenia podstawowego i włączenie go do załączników do omawianego dokumentu stanowiło dla producentów wspólnotowych informację o tym, że skarga antydumpingowa powinna zawierać szereg elementów dowodowych w zakresie istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego między nimi oraz, w szczególności, informacje o cenach.

112 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że oświadczenie producentów wspólnotowych, w świetle którego popierali oni skargę antydumpingową, było wystarczające dla stwierdzenia poparcia skargi antydumpingowej w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

113 Co się tyczy zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 i art. 17 rozporządzenia podstawowego, z tego względu że Komisja wzięła pod uwagę elementy dotyczące produkcji wspól-

notowej, zdolności do złożenia skargi antydumpingowej i szkody dostarczane przed wszczęciem postępowania, jest oczywiste, że nie może on zostać uwzględniony.

114 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że art. 5 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi, że skarga antydumpingowa, która z definicji jest składana przed wszczęciem dochodzenia, musi zawierać szereg dowodów na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między nimi. Ponadto art. 5 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi, że Komisja w możliwym zakresie zbada dokładność i stosowność materiału dowodowego dostarczonego przez skarżącego, w celu ustalenia, czy materiał ten jest wystarczający do wszczęcia dochodzenia. Jak wskazała Rada, nic nie stoi na przeszkodzie, by Komisję uwzględniła w ramach dochodzenia elementy dowodowe, które z natury rzeczy zostały zebrane przed wszczęciem dochodzenia.

115 W drugiej kolejności należy zauważyć, że Komisja musi sprawdzić zdolność podmiotów składających skargę antydumpingową do dokonania tej czynności przed wszczęciem dochodzenia.

116 Wreszcie w odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w związku z tym że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane po upływie przewidzianego w tym przepisie terminu piętnastu miesięcy, należy stwierdzić, że wszczęcie dochodzenia jest w świetle tego przepisu chwilą, z którą rozpoczyna swój bieg termin 15 miesięcy na nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych.

117 Należy jednak zauważyć, że jak wynika z pkt 114–116 powyżej, choć termin 15 miesięcy przewidziany w rozporządzeniu podstawowym do nałożenia ceł ostatecznych jest liczony od chwili wszczęcia przez Komisję dochodzenia, wszczęcie to następuje dopiero po weryfikacji przez Komisję, że przesłanki w tym zakresie zostały spełnione, zarówno w zakresie treści skargi antydumpingowej, jaki i zdolności składających ją podmiotów do dokonania tej czynności.

118 Zarzuty skarżących w tym zakresie należy zatem oddalić, jako że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte w przewidzianym w rozporządzeniu podstawowym terminie 15 miesięcy.

119 Jeśli chodzi o zarzuty naruszenia prawa do obrony skarżących, należy zauważyć, że w piśmie z dnia 6 lipca 2005 r. zawartym w aktach sprawy Komisja wskazała, że produkcja wspólnotowa została oszacowana na około 425 milionów par butów w 2004 r. i około 92 milionów par butów w pierwszym kwartale 2005 r. Z pisma tego wynika też, że produkcja spółek, w których imieniu złożono skargę antydumpingową, wynosiła około 190 milionów par butów w 2004 r. i około 44 milionów par butów w pierwszym kwartale 2005 roku, tak że firmy te stanowiły ponad 44% przemysłu wspólnotowego w 2004 r. i ponad 47% tej branży w pierwszym kwartale 2005 r. Ponadto 36 innych producentów również poparło skargę, co pozwoliłoby na zwiększenie reprezentacji do ponad 45% w 2004 r. i ponad 48% w pierwszym kwartale 2005 r. Dane te wynikają ze skargi antydumpingowej i pochodzą od producentów wspólnotowych oraz ich stowarzyszeń. Wreszcie omawiane pismo wskazuje, że nie wniesiono żadnego sprzeciwu w zakresie skargi i zawiera w załączniku zaszyfrowane dane dotyczące całkowitej produkcji w sześciu państwach członkowskich (bez nazwy) w 2004 r. i w pierwszym kwartale 2005 r.

120 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, Komisja wskazała podstawę swej oceny w zakresie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej spółek, w których imieniu czynności tej dokonano. Dlatego instytucje nie naruszyły prawa do obrony skarżących.

121 Z tych samych względów należy stwierdzić, że instytucje w wystarczający sposób zadośćuczyniły swemu obowiązkowi w zakresie uzasadnienia swych czynności.

122 Z powyższego wynika, że trzeci zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 1 ust. 4 oraz art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

123 Skarżące zarzucają instytucjom w pierwszej kolejności, że przyjęły zbyt szeroką definicję produktu objętego postępowaniem, włączając do niej produkty, które różnią się istotnie pod względem cech, ich wygląd, ich postrzegania przez konsumentów, ich stylu, wykorzystania i kanałów dystrybucji.

124 Następnie skarżące wskazują, że obejmując dochodzeniem obuwie produkowane przy użyciu opatentowanej technologii (zob. pkt 34 powyżej), instytucje przyjęły – również z tego względu – zbyt szeroką definicję produktu objętego postępowaniem, co doprowadziło je do błędnych wniosków. Cechy fizyczne i techniczne tego obuwia różnią się od innego obuwia, gdyż zawierają „opatentowany system amortyzacji", wkładkę „rozdzielczą" i „opatentowane pokrycie super-flex". Ponadto obuwie to różni się pod względem procesu produkcji, w zakresie w jakim wymaga odrębnych linii produkcyjnych i szczególnych maszyn. Ponadto jeśli chodzi o ostateczne wykorzystanie tego obuwia, skarżące uważają, że jest ono przeznaczone na „rynek niszowy", będący częścią sektora obuwia zdrowotnego i mającego za grupę docelową kobiety z problemami zdrowotnymi. Obuwie to jest zatem sprzedawane w sklepach specjalistycznych. Wreszcie skarżące wskazują, że ten rodzaj obuwia nie jest produkowany we Wspólnocie.

125 „Błędna klasyfikacja" przyjęta przez instytucje doprowadziła do porównań jakości obuwia wykonanego ze skóry o całkowicie odmiennej jakości. Porównanie to jest nielogiczne.

126 W tym zakresie przykłady i informacje zawarte były w trzech dokumentach przedstawionych przez Footwear Association of Importers and Retail Chains (Stowarzyszenie importerów i obuwniczych sieci detalicznych) w trakcie postępowania administracyjnego.

127 Zatem instytucje naruszyły art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, w którego świetle „podobny produkt" oznacza produkt, który przypomina pod wszystkimi względami rozpatrywany produkt. Takie naruszenie poddaje w wątpliwość słuszność ustaleń w zakresie całego dochodzenia.

128 Rada, popierana przez Komisję i CEC, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

129 Należy zauważyć, że niniejszy zarzut w postaci przedstawionej przez skarżące składa się z dwóch części. Pierwsza z nich dotyczy definicji produktu objętego postępowaniem, sformułowanej w pkt 38 i 39 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 18 powyżej) i potwierdzonej w pkt 39 zaskarżonego rozporządzenia. Druga dotyczy objęcia dochodzeniem obuwia wyprodukowanego z zastosowaniem opatentowanej technologii.

130 Co się tyczy pierwszej części zarzutu, skarżące dokonują ogólnego stwierdzenia, że produkt objęty postępowaniem, taki jak zdefiniowany w rozporządzeniu tymczasowym i zaskarżonym rozporządzeniu, obejmuje produkty różniące się zasadniczo pod względem charakterystyki, wyglądu, ich postrzegania przez konsumentów, stylu,

zastosowania i kanałów dystrybucji. Tytułem przykładu skarżące wskazują na obuwie miejskie i buty turystyczne, zasadniczo różniące się pod względem właściwości i zastosowania, a zatem i pod względem postrzegania przez konsumentów.

131 W tym względzie należy zauważyć, że celem definicji produktu objętego dochodzeniem antydumpingowym jest wypracowanie listy produktów, które w odpowiednim przypadku zostaną obciążone cłem antydumpingowym. Dla celów tej operacji instytucje mogą wziąć pod uwagę kilka czynników, takich jak cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów, ich wykorzystanie, wymienność, percepcja konsumentów, kanały dystrybucji, proces wytwarzania, koszty produkcji, jakość itp.

132 Tak więc twierdzenie, że określony produkt należy wykluczyć z definicji produktu objętego postępowaniem, powinno być oparte na argumentach wykazujących, że instytucje dokonały błędnej oceny w świetle czynników, które uznały za istotne bądź że zastosowanie innych bardziej istotnych czynników wymusiło wyłączenie tego produktu z definicji produktu podobnego.

133 W niniejszym przypadku instytucje oparły się na istotnych cechach produktów, ich głównym zastosowaniu i percepcji konsumentów Skarżące ograniczają się do wskazania w sposób ogólny, że produkt objęty postępowaniem zawiera różne rodzaje obuwia, podając jako przykład obuwie miejskie i turystyczne. Jak stwierdzono w poprzednim punkcie, te zarzuty mogą być skuteczne wyłącznie wtedy, gdy dotyczą jednego lub kilku szczególnych typów produktów, które powinny być wyłączone z definicji produktu objętego postępowaniem. Wynika z tego, że argumenty skarżących mogą dotyczyć co najwyżej wyłączenia z definicji produktu objętego postępowaniem obuwia turystycznego. Niemniej istotne w niniejszej sprawie jest, że obuwie ze skórzanymi cholewkami objęte niniejszym postępowaniem ma te same podsta-

wowe cechy fizyczne i to samo zastosowanie oraz że istnieje konkurencja pomiędzy obuwiem różnych kategorii, zwłaszcza w ramach kategorii sąsiadujących. Zatem instytucje nie dopuściły się błędu w ocenie włączając obuwie turystyczne do definicji produktu objętego postępowaniem.

134 Jeśli chodzi o argumenty przedstawione w ramach uwag zgłoszonych przez Footwear Association of Importers and Retail Chains w ramach postępowania administracyjnego, które zawierały „informacje w kontekście" w przedmiocie niniejszego zarzutu (zob. pkt 126 powyżej), należy zauważyć, że jeśli pominąć ogólne twierdzenia odnoszące się do definicji produktu objętego postępowaniem, to dotyczą one kryteriów stosowanych do celów pogrupowania w ramach numerów kontrolnych produktu, różnych rodzajów obuwia w ramach definicji produktu objętego postępowaniem. Zatem argument ten nie odnosi się do kwestii, czy niektóre rodzaje obuwia ze skórzanymi cholewkami powinny być częścią produktu objętego postępowaniem, lecz kwestii kryteriów, według których należało dokonać typologii produktów objętych postępowaniem. Z tych samych powodów argumenty przedstawione w replice, dotyczące podważenia oceny instytucji w zakresie typologii obuwia będącego produktem objętym postępowaniem (zob. pkt 125 powyżej), również należy odrzucić jako bezprzedmiotowe.

135 Jeśli chodzi o argumenty oparte na istnieniu odrębnych linii do produkcji obuwia z zastosowaniem opatentowanej technologii, braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia i istnienia patentu, należy stwierdzić, że nie są one decydujące. Proces produkcji nie wpływa samoistnie na percepcję konsumentów ani tym samym na wymienność między różnymi rodzajami obuwia, jeśli cechy fizyczne i przeznaczenie produktów nie różnią się. Podobnie jest z brakiem wspólnotowej produkcji obuwia za pomocą opatentowanej technologii, ponieważ decydujące jest pytanie, czy ten typ obuwia pozostaje, ze względu na jego cechy fizyczne, przeznaczenie, a więc percepcję konsumentów, w konkurencji z obuwiem pochodzącym z produkcji wspólnotowej. W tym kontekście należy stwierdzić, że fakt, iż pewien rodzaj obuwia korzysta

z ochrony patentowej, nie stanowi wskazówki co do jego pozycji konkurencyjnej wobec produktów o pochodzeniu wspólnotowym.

136 Odnośnie do drugiej części zarzutu, dotyczącej włączenia obuwia produkowanego przy zastosowaniu opatentowanej technologii do definicji produktu objętego postępowaniem, należy zauważyć, że argumenty, w których świetle obuwie to jest przeznaczone dla osób z problemami ortopedycznymi i sprzedawane wyłącznie w sklepach specjalistycznych, mogłyby podważyć ocenę instytucji dotyczącą włączenia tego rodzaju obuwia do definicji produktu objętego postępowaniem. Jest bowiem oczywiste, że gdyby wykazano, że korzystanie z tego rodzaju obuwia było częścią leczenia osób z problemami ortopedycznymi oraz że produkty te były rozprowadzane tylko w sklepach specjalistycznych, nie miałoby ono takich samych cech fizycznych ani tego samego przeznaczenia jak obuwie pozbawione tych cech. Percepcja konsumenta byłaby zatem całkowicie inna w tym zakresie.

137 Należy jednakże stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów, które mogłyby wesprzeć ich opis właściwości i zastosowania tego rodzaju obuwia. Ani pismo spółki Brosmann z dnia 8 maja 2006 r. (zob. pkt 28 powyżej), ani uwagi przedstawione za pośrednictwem faksu z dnia 29 listopada 2005 r. przez spółkę Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen, uprawnioną z omawianego patentu, nie zawierają dowodów na poparcie podniesionych argumentów. Należy dodać, że jak wynika z pkt 3.2.1.3 pisma z dnia 8 maja 2006 r. i pkt 3.4 faksu z dnia 29 listopada 2005 r., powołując się na sklepy specjalistyczne, skarżące wydają się wskazywać na sklepy inne niż sklepy dyskontowe i supermarkety. Podejście takie nie wyklucza tego, że w sklepach specjalistycznych – w tym sensie, że sprzedają one wyłącznie obuwie – sprzedawane jest również obuwie wyprodukowane przy użyciu opatentowanej technologii. Ocena ta wzmacnia tezę Rady, w której świetle, pomimo cech omawianego obuwia, jest całkiem prawdopodobne, że wybór konsumentów zależy od osobistych preferencji, a nie okoliczności związanych ze względami medycznymi.

138 W świetle powyższego zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 17 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE

Argumenty stron

139 Skarżące zakwestionowały reprezentatywność próby chińskich producentów eksportujących, powołując się na dwie okoliczności. Po pierwsze, próba ta składa się zasadniczo z producentów produkujących głównie obuwie STAF, które zostało jednakże wyłączone z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem (zob. pkt 18, 34 powyżej). Po drugie, skarżące wskazują kilka „słabych punktów" w zakresie kryteriów doboru próby i biorą jako przykład okoliczność, że kilka spółek współpracujących i niestanowiących części próby miało poziom produkcji, eksportu i sprzedaży znacznie wyższy niż spółki próbą objęte.

140 O ile jest prawda, że zgodnie z motywem 43 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazała, że wyłączenie obuwia STAF nie miało „znaczących konsekwencji" dla reprezentatywności próby, pozostaje faktem, że instytucje nie uzasadniły tej oceny, mimo że produkty te stanowią znaczny procent początkowo badanego przywozu. Uwaga ta jest tym bardziej istotna, że zgodnie z motywami 180 i 181 zaskarżonego rozporządzenia, wyłączenie obuwia STAF miało istotny wpływ na margines dumpingu. Ogólnie próba składająca się wyłącznie z producentów produktu wyłączonego z zakresu dochodzenia powinna z definicji zostać uznana za niereprezentatywną.

141 Zdaniem skarżących okoliczność, że rządy krajów eksportujących zostały zaangażowane w wybór niektórych przedsiębiorstw objętych próbą, na co wskazuje przedostatnie zdanie motywu 61 zaskarżonego rozporządzenia, nie ma bezpośredniego znaczenia dla oceny reprezentatywności próby, zwłaszcza że definicja produktu

została zmieniona po konsultacji z tymi rządami. Jak wynika z wyjaśnień przedstawionych w odpowiedzi na skargę, wybór dla celów ustanowienia próby był oparty na kryterium chińskiej narodowości właścicieli przedsiębiorstw oraz przynależności do China Chamber of Commerce for Import and Export of Light Industrial Products and Arts-Crafts (chińskiej izby handlowej importerów i eksporterów produktów przemysłu lekkiego i rzemiosła, zwanej dalej „CCCLA"). Zatem próba nie została ustanowiona w sposób gwarantujący jej reprezentatywność.

142 Ponadto próba zawiera tylko jedno przedsiębiorstwo, które uzyskało MET, i żadnej spółki korzystającej z IT, co stanowi dalszą wskazówkę braku reprezentatywności tej próby.

143 W motywie 44 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazała, że eksporterzy objęci próbą reprezentowali 12% chińskiego eksportu po wyłączeniu obuwia STAF z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem, co jest okolicznością, która pozbawiałaby próbę reprezentatywności. W tym kontekście – ponieważ spółka Brosmann samodzielnie reprezentowała 10% przywozu do Wspólnoty – twierdzenie, że próba zawiera największą możliwą reprezentatywną wielkość wywozu, jest błędne. Ponadto Rada nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swego twierdzenia, że producenci objęci próbą stanowili 14% całego wywozu chińskiego, w tym wywozu dokonywanego przez niewspółpracujących producentów.

144 Ma to świadczyć o braku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia i oczywistym błędzie wynikającym z naruszenia art. 17 rozporządzenia podstawowego.

145 Rada, wspierana przez Komisję, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

146 Należy przypomnieć, że w świetle art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zastosowanie kontroli wyrywkowej polega na ograniczeniu dochodzenia do rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji, przy wykorzystaniu wzorców statystycznie reprezentatywnych, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, obrotów lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie.

147 Przepis ten daje Komisji prawo wyboru spośród spółek, które dobrowolnie zgłosiły się do udziału w próbie i dostarczyły informacji niezbędnych w tym celu, tych, które zostaną włączone do próby. Ze względu na zakres swobodnego uznania przewidziany w art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego również dla Komisji kontrola sprawowana przez sądy wspólnotowe w sprawie wyboru dokonanego w tym zakresie dotyczy sprawdzenia poszanowania zasad procedury, prawdziwości okoliczności przyjętych przy dokonywaniu kwestionowanego wyboru, braku oczywistego błędu w ocenie tych faktów lub braku nadużycia władzy.

148 W niniejszej sprawie, jak wynika z motywu 60 rozporządzenia tymczasowego i motywów 44–46 zaskarżonego rozporządzenia, przy dokonywaniu wyboru w zakresie ustanowienia próby eksportujących producentów chińskich instytucje kierowały się intencją zagwarantowania zarówno reprezentatywności próby, jak i objęcia nią największej reprezentatywnej ilości wywozu – który dochodzenie mogło w rozsądny sposób objąć przy uwzględnieniu dostępnego okresu czasu – pewnej liczby spółek dokonujących reprezentatywnych sprzedaży na wewnętrznym rynku chińskim.

149 Należy zatem zbadać, czy przy uwzględnieniu okoliczności przedstawionych przez skarżące wybór instytucji jest dotknięty oczywistym błędem w zakresie tych dwóch celów.

150 Jeśli chodzi o stwierdzenie, że spółki objęte próbą są producentami obuwia STAF, należy zauważyć, że skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. W tych okolicznościach należy oddalić zarzut dopuszczenia się oczywistego błędu w ocenie.

151 Należy też oddalić zarzut braku uzasadnienia, ponieważ instytucje wskazały wpływ wyłączenia obuwia STAF z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem.

152 Jeśli chodzi o procent eksportu objętego próbą, należy zauważyć, że skarżące i Rada są zgodne co do okoliczności, że sprzedaż 13 spółek początkowo wybranych do udziału w próbie reprezentowała 25% eksportu i 42% krajowej sprzedaży wszystkich chińskich współpracujących producentów produktu objętego dochodzeniem. Strony są też zgodne co do okoliczności, że w wyniku wyłączenia danych chińskich producentów, którzy nie odpowiedzieli na kwestionariusz Komisji, i pięciu innych spółek, które nie współpracowały, reprezentatywność próby spadła do 16,5% wywozu wszystkich współpracujących chińskich producentów, a następnie do 12,5% po wyłączeniu obuwia STAF z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem.

153 Co się tyczy zarzutu braku uzasadnienia, Rada stwierdziła w motywie 44 zaskarżonego rozporządzenia, w jaki sposób odsetek ten był wystarczający, aby zapewnić reprezentatywność próby. W związku z powyższym Rada wystarczająco uzasadniła swą ocenę reprezentatywności próby.

154 Jeśli chodzi o zarzuty oczywistego błędu w ocenie, po pierwsze, należy stwierdzić, że w chwili ustanowienia próby, nie było możliwości przewidzenia liczby przedsiębiorców, którzy następnie odmówią współpracy, tym bardziej że przedsiębiorcy ci oświadczyli coś przeciwnego w dokumentach przedłożonych do tej pory Komisji. To samo dotyczy przedsiębiorstw, którym przyznano MET lub IT, gdyż rozpatrzenie wniosków o MET lub IT jest dokonywane po ustanowieniu próby.

155 Po drugie, zakładając, że było możliwe włączenie do próby innych spółek po stwierdzeniu, iż pewna liczba uczestników nie zamierza współpracować, faktem pozostaje, że okoliczność, iż przedsiębiorcy pozostający w próbie reprezentowali 12,5% wywozu z Chin do Wspólnoty jest wystarczająca do ustalenia reprezentatywności próby.

156 W tych okolicznościach należy zauważyć, że Komisja nie była zobowiązana do uwzględnienia w próbie innych spółek i wobec tego nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, tego nie czyniąc. Zarzut piąty należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE

Argumenty stron

157 Skarżące zarzucają instytucjom wspólnotowym, że dokonując oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, oparły się na danych, „którym brak reprezentatywności i rzetelności". W szczególności skarżące zauważyły, że próba producentów wspólnotowych zawierająca tylko dziesięć spółek reprezentuje jedynie 0,1% producentów i 4,2% produkcji wspólnotowej. Ponadto producenci objęci próbą nie przedstawili informacji pozwalających ocenić reprezentatywność próby i nie zostali wezwani do uczynienia tego. Takie podejście, mające arbitralny charakter, stanowi naruszenie art. 17 rozporządzenia podstawowego. Zbieranie informacji makroekonomicznych dotyczących szkody przed wszczęciem postępowania oznacza, że dane te nie zostały odpowiednio sprawdzone, że ich jawna wersji nie była dostępna dla zainteresowanych stron oraz że Komisja potraktowała producentów chińskich – którzy nie mieli możliwości przedstawić swych wniosków o MET lub IT przed wszczęciem postępowania, tak aby Komisja miała więcej czasu na ich badanie – w sposób dyskryminacyjny w porównaniu producentami wspólnotowymi.

158 Ze względu na brak ujawnienia nazw spółek objętych próbą producentów wspólnotowych, skarżące nie otrzymały żadnych informacji na temat ich działalności i nie mogły dokonać niezależnej weryfikacji reprezentatywności próby. Wynika z tego, że ich prawo do obrony zostało naruszone, i nastąpiło to w sposób sprzeczny z orzecznictwem w tym zakresie.

159 Jeśli chodzi o wiarygodność danych zastosowanych przez instytucje, skarżące podkreślają, że w trakcie postępowania administracyjnego dostarczyły Komisji zestaw informacji ze źródeł publicznych, wykazując że niektórzy z największych producentów włoskich, będący prawdopodobnie częścią próby producentów wspólnotowych lub podmiotami składającymi skargę antydumpingową (czemu Rada nie zaprzeczyła) przedstawiły tej instytucji nieprawdziwe lub zniekształcone informacje. Nieprawidłowe dane dotyczyły zatrudnienia, inwestycji, obrotów, sprzedaży oraz miejsca prowadzenia działalności, gdyż niektóre spółki przeniosły swoje zakłady produkcyjne do krajów trzecich. Informacje te wymagały większej kontroli ze strony Komisji. Ponieważ, zdaniem skarżących, dwie włoskie spółki, które podały nieprawdziwe lub zniekształcone informacje, reprezentowały około 10,4% wartości sprzedaży i 7,5% produkcji wspólnotowej, wpływ wskazanych powyżej okoliczności na ocenę szkody był tak znaczący, że poważnie oddziaływał na wyniki dochodzenia, niezależnie od tego, czy spółki te brały udział w próbie, czy nie. W świetle motywu 175 rozporządzenia tymczasowego wskaźniki makroekonomiczne zostały ocenione na poziomie całego przemysłu wspólnotowego, podczas gdy wskaźniki mikroekonomiczne zostały ocenione na poziomie producentów objętych próbą. Nawet przy założeniu, że żadna z tych spółek nie uczestniczyła w próbie obejmującej producentów wspólnotowych, pozostaje faktem, że Komisja korzystała z danych przekazanych przez nie w zakresie makroekonomicznych konsekwencji szkody po stronie przemysłu wspólnotowego.

160 Instytucje nie uwzględniły tych informacji w ramach oszacowania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, co stanowi oczywisty błąd w ocenie, który prowadzi do naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 3 powyżej). W każdym razie brak jakichkolwiek wyjaśnień w tym zakresie w zaskarżonym rozporządzeniu stanowi naruszenie obowiązku uzasadnienia mającego decydujące znaczenie elementu dochodzenia.

161 Rada, wspierana przez Komisję i CEC, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

162 Niniejszy zarzut składa się z dwóch części. W ramach części pierwszej skarżące zarzucają instytucjom, że nie zbadały, czy przedsiębiorcy objęci próbą byli reprezentatywni dla przemysłu wspólnotowego. W tym kontekście twierdzą one również, że zostały pozbawione wszelkich informacji, które pozwoliłoby im na weryfikację reprezentatywności tych przedsiębiorców. W ramach drugiej części skarżące twierdzą, że instytucje oparły się na nierzetelnych danych przy ocenie makro- i mikroekonomicznych czynników związanych ze szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

163 Jeśli chodzi o pierwszą część zarzutu, należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 65 rozporządzenia tymczasowego Komisja ustanowiła próbę dziesięciu producentów wspólnotowych w oparciu o wielkość produkcji i zakładów (zob. pkt 24 powyżej). Zgodnie z tym samym motywem kryteria te miały nie tylko odzwierciedlać wielkość i znaczenie różnych producentów, ale również rozmieszczenie geograficzne przemysłu wspólnotowego. Tak więc producenci objęci próbą mieli w świetle motywu 8 rozporządzenia tymczasowego siedziby w pięciu różnych państwach członkowskich.

164 W tym względzie należy stwierdzić, że formularz skargi antydumpingowej i kwestionariusza próby wysłany do 814 producentów, w których imieniu została zgłoszona skarga antydumpingowa (zob. pkt 108 powyżej), zawierał informacje o produkcji i sprzedaży krajowej przemysłu wspólnotowego oraz produkcji poszczególnych producentów, którzy złożyli skargę dotyczącą lat 2003 i 2004. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Komisja była w stanie ocenić wielkość i zdolności produkcyjne każdej ze spółek, które złożyły skargę antydumpingową i, oczywiście, jej lokalizację. Zatem Komisja znajdowała się w posiadaniu informacji niezbędnych do ustanowienia próby obejmującej producentów wspólnotowych na podstawie tych kryteriów,

które jej zdaniem były najbardziej istotne. Ponieważ skarżące nie kwestionują znaczenia tych kryteriów, należy stwierdzić, że ich argumenty w przedmiocie ustanowienia próby należy oddalić w tym zakresie.

165 W odniesieniu do argumentu naruszenia prawa do obrony skarżące nie kwestionują twierdzenia Rady, w świetle którego miały dostęp do danych dotyczących produkcji każdej spółki objętej próbą oraz jawnej wersji odpowiedzi, których spółki te dostarczyły na kwestionariusz dotyczący szkody. Nazwy poszczególnych spółek wchodzących w skład próby są bez znaczenia dla celów oceny ich reprezentatywności. Jednakże ocena ta jest ważna tylko wtedy, gdy dane przekazane przez zainteresowane spółki są prawdziwe. W tych okolicznościach skarżące powinny były zażądać dostępu do informacji, które umożliwiły Komisji stwierdzenie, że dowody przedstawione przez przedsiębiorców wspólnotowych objętych próbą były prawidłowe. Taki dostęp mógł zostać przyznany bez ujawnienia nazw spółek. Skarżące nie wniosły o dostęp do tych dowodów, tak więc argument oparty na naruszeniu ich prawa do obrony nie może zostać uwzględniony.

166 Co się tyczy drugiej części zarzutu, należy na wstępie oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę na tej podstawie, że skarżące miały dokonać prostego odesłania do swych załączników. Skarżące nie zadowoliły się dokonaniem prostego odesłania załączników A33 i A34 skargi, lecz dokonały prezentacji podsumowującej główne ich punkty, wskazując konkretne zarzuty przeciwko ocenie dokonanej przez instytucje. Regulamin nie zabrania przedstawiania na poparcie tych zarzutów bardziej szczegółowych dokumentów przekazanych Komisji w toku postępowania administracyjnego.

167 Co się tyczy zasadności argumentów skarżących, należy na wstępie stwierdzić, że informacje dostarczone przez nie Komisji w memorandach z dnia 17 lipca i 2 sierpnia 2006 r. dotyczą w istocie przedstawionych w prasie informacji o naruszeniach, których dopuścili się rzekomo wspólnotowi producenci obuwia, takich jak oszustwa popełnione na poziomie krajowym w celu skorzystania z subsydiów lub naruszenia kodeksu pracy.

168 W tym względzie należy podkreślić, że okoliczność, iż przedsiębiorstwo popełniło nadużycia na szczeblu krajowym, niekoniecznie oznacza, że nie współpracuje w dochodzeniu antydumpingowym i dostarcza w jego ramach nieprawdziwych informacji. Należy stwierdzić, że nawet założenie, iż przedsiębiorstwa wspomniane przez skarżące dopuściły się oszustw na szczeblu krajowym, nie pozwala samoistnie na stwierdzenie, że dane dostarczone w ramach dochodzenia antydumpingowego są niewiarygodne, jeśli dane te nie mają żadnego związku z tymi oszustwami. W odniesieniu do dostarczonych przez skarżące w trakcie postępowania administracyjnego informacji dotyczących poniżającego traktowania pracowników i zatrudniania dzieci należy zauważyć na wstępie, że wydaje się niemożliwe, by okoliczności te mogły mieć związek z danymi, które zainteresowane spółki ewentualnie przedstawiły w ramach rozpatrywanego dochodzenia.

169 Skarżące twierdzą również, że włoski producent La Nuova Adelchi dostarczył błędnych informacji na temat swoich obrotów i sprzedaży. W związku z tym wskazują one w memorandach z dnia 17 lipca i 2 sierpnia 2006 r., że jedyny zarządca spółki La Nuova Adelchi został skazany w pierwszej instancji przez władze włoskie za nieprawidłowości w księgowości. Na poparcie tego twierdzenia przywołują one w swych memorandach z dnia 17 lipca i 2 sierpnia 2006 r. wyrok Trybunału z dnia 3 maja 2005 r. w sprawach połączonych C-387/02, C-391/02 i C-403/02 Berlusconi i in., Zb.Orz. s. I-3565. Jednak jak wynika z pkt 29 tego wyroku, rozpatrywane fakty dotyczą lat 1992 i 1993, a zatem okresu poprzedzającego o kilka lat okres objęty dochodzeniem. Co się tyczy ewentualnych nieprawidłowości w księgowości w latach 1992 i 1993 – nie podważają one wiarygodności danych przedstawionych w ramach niniejszego dochodzenia.

170 W odniesieniu do innych okoliczności, które skarżące zarzucają niektórym wspólnotowym producentom obuwia, należy zauważyć, co następuje. Zgodnie z motywami 175–185 rozporządzenia tymczasowego Komisja zbadała istnienie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy w skali makroekonomicznej na podstawie danych o produkcji, sprzedaży, udziale w rynku, zatrudnieniu, wzroście, wadze marginesu dumpingu i poprawie sytuacji po wcześniejszym dumpingu. Dane te dotyczyły całego przemysłu wspólnotowego (zob. pkt 24 powyżej). W wyniku tego badania Komisja stwierdziła, że nastąpił spadek produkcji, udziału w rynku, zatrudnienia

i wzrostu w okresie od roku 2001 do okresu objętego dochodzeniem. W odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych związanych z producentami objętymi próbą Komisja stwierdziła w motywach 186–196 rozporządzenia tymczasowego, że wielkości produkcji i sprzedaży, ceny, przepływy pieniężne, rentowność, zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału dla inwestycji i zatrudnienia odnotowały znaczny spadek od 2001 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.

171 W odniesieniu do ostatecznych ustaleń dotyczących wskaźników makroekonomicznych szkody Rada potwierdziła w motywach 186–198 zaskarżonego rozporządzenia wnioski Komisji dotyczące spadku produkcji, sprzedaży, udziału w rynku, zatrudnienia, wydajności pracy, wzrostu gospodarczego i poprawy sytuacji po wcześniejszym dumpingu. W odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych Rada potwierdziła także, w motywach 199–206 zaskarżonego rozporządzenia, wnioski Komisji w zakresie obniżenia cen sprzedaży, przepływów pieniężnych, rentowności i zwrotu z inwestycji i zdolności do pozyskania kapitału na inwestycje.

172 Na podstawie tych ustaleń Rada stwierdziła w motywie 214 zaskarżonego rozporządzenia, że szkoda znalazła głównie odzwierciedlenie na poziomie makroekonomicznym w spadku wielkości sprzedaży i spadku udziału w rynku, które miały wpływ na poziom produkcji i zatrudnienia. Co do skali mikroekonomicznej Rada, w motywie 200 zaskarżonego rozporządzenia, stwierdziła, że spółki objęte próbą osiągnęły minimalny zysk w okresie objętym dochodzeniem i nie mogły dalej obniżać cen bez ponoszenia strat.

173 W tych okolicznościach zarzuty skarżących dotyczące rzekomo nieprawdziwych danych dostarczonych przez dwie włoskie spółki można uznać za istotne, tylko jeśli dane te mogą podważyć w niniejszej sprawie czynniki brane pod uwagę przez Radę w celu ustalenia istnienia szkoda.

174 W tym zakresie, po pierwsze, skarżące wskazują na fikcyjne zwolnienia przeprowadzone przez dwie włoskie spółki celem ponownego zatrudnienia personelu z wykorzystaniem pomocy państwa na zatrudnianie bezrobotnych. Skarżące twierdzą, że liczba fikcyjnych zwolnień wynosiła 3 100. Zakładając, że wszystkie te zwolnienia nie wykazują trudnej sytuacji tych spółek, lecz zamiar uzyskania pomocy państwa w sposób oszukańczy, należy stwierdzić, że Rada uwzględniła w motywie 192 zaskarżonego rozporządzenia utratę ponad 27 000 miejsc pracy od 2001 r. Tak więc nawet jeśli przyjąć, że 3 100 z tych zwolnień było fikcyjnych, wniosek Rady w zakresie znacznego spadku poziomu zatrudnienia na poziomie makroekonomicznym pozostaje aktualny. Należy również zauważyć, że na poziomie mikroekonomicznym Rada nie oparła swego wniosku w sprawie szkody na danych o zatrudnieniu.

175 Po drugie, skarżące odnoszą się do przeniesienia produkcji wspólnotowej do państw trzecich, któremu towarzyszyły oszukańcze działania zmierzające do wykazania włoskiego pochodzenia produktów. Nawet przy założeniu, że instytucje padły ofiarą tej praktyki, w tym rozumieniu, że uwzględniły w danych dotyczących produkcji przemysłu wspólnotowego ilości wyprodukowanych za granicą, oznaczałoby to, że spadek produkcji wspólnotowej jest jeszcze znaczniejszy niż przedstawiony w rozporządzeniu tymczasowym i zaskarżonym rozporządzeniu. Okoliczności przedstawione przez skarżące, nawet gdyby zostały udowodnione, nie mogą zatem podważyć oceny w zakresie szkody na poziomie produkcji wspólnotowej.

176 Po trzecie, skarżące wskazują na oszustwa rzekomo popełnione przez jedno z dwóch przedsiębiorstw włoskich, polegające na uzyskaniu pomocy państwa na zakup nowych maszyn, które zostały jednakże zainstalowane na przykład w Albanii. Nawet przy założeniu, że twierdzenie to zostałoby udowodnione, okoliczność ta mogła mieć negatywny wpływ wyłącznie na rzeczywisty poziom inwestycji w ramach rynku wspólnotowego, potwierdzając wnioski Rady w tym zakresie.

177 Twierdzenia skarżących nie mogą zatem podważyć oceny Rady na poziomie makroekonomicznym.

178 Z mikroekonomicznego punktu widzenia należy stwierdzić w każdym razie, że nawet jeśli rzeczone dwie włoskie spółki zostały objęte próbą i włączyły pośród ich sprzedaży na rynku wspólnotowym sprzedaż obuwia wyprodukowanego w państwach trzecich, co mogło wpłynąć na obliczenie średniej ceny za parę na 18,2 EUR wskazaną w motywie 199 zaskarżonego rozporządzenia, pozostaje faktem, że ze względów wyjaśnionych w motywie 200 zaskarżonego rozporządzenia kryterium średniej ceny sprzedaży nie jest samo w sobie jest czynnikiem o decydującym znaczeniu.

179 Jak wskazano w motywie 200 zaskarżonego rozporządzenia, obuwie jest produkowane na zamówienie, a nowe zamówienia są normalnie akceptowane, wyłącznie jeżeli odpowiednia cena pozwala osiągnąć co najmniej punkt równowagi. Zatem przy założeniu, że średnia cena sprzedaży przemysłu wspólnotowego nie została ustalona z większą precyzją i że w rzeczywistości jest ona na wyższym poziomie, nie jest to argument wystarczający, aby podważyć wnioski w zakresie przepływu środków finansowych, rentowności, zwrotu z inwestycji, zdolności do pozyskiwania kapitału i inwestycji, z których wszystkie wykazują znaczne pogorszenie sytuacji przemysłu wspólnotowego.

180 Odnośnie do zarzutu braku uzasadnienia należy stwierdzić, że brak jest wymogu, by uzasadnienie rozporządzenia wskazywało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego, które stanowią jego przedmiot, ponieważ przepisy te wchodzą w ramy systemowe ogółu środków, których są elementem. W tym zakresie wystarczy, że rozumowanie instytucji przedstawione w rozporządzeniu jest jasne i jednoznaczne (wyrok Sądu z dnia 15 października 1998 r. w sprawie T-2/95 Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie, Rec. s. II-3939, pkt 357, 358).

181 Należy ponadto podkreślić, że instytucje nie są zobowiązane do zajęcia stanowiska w sprawie wszystkich argumentów podniesionych przed nimi przez zainteresowane strony, lecz że wystarczające jest przedstawienie faktów i ustaleń prawnych mające zasadnicze znaczenie dla logicznej konstrukcji decyzji (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie C-404/04 P Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-3539, pkt 30).

182 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Rada w sposób jasny przedstawiła w ramach spornego rozporządzenia powody, dla których uważa, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę, zarówno w skali mikroekonomicznej, jak i makroekonomicznej, w związku z przywozem z Chin. Wynika z tego, że zaskarżone rozporządzenie jest w świetle przepisów prawa wystarczająco uzasadnione w tym zakresie.

183 Wobec powyższego zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

184 Zdaniem skarżących należy zbadać, czy istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy przywozem dumpingowym a szkodą, którą przemysł wspólnotowy poniósł w 2004 r. Nie jest tak w świetle istnienia innych szkodliwych czynników, takich jak przede wszystkim złe wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego, wzrost przywozu z państw trzecich innych niż Chiny i Wietnam oraz zniesienie systemu kontyngentów ilościowych od 1 stycznia 2005 r. (zob. pkt 11 powyżej).

185 W niniejszej sprawie zła sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego była wynikiem pogorszenia się jego wyników eksportowych, okoliczności potwierdzającej brak konkurencyjności produkcji wspólnotowej. Jest to powód, dla którego producenci wspólnotowi nie mogą podnieść znacznie swych cen lub podnieść rentowności sektora ponad poziom z roku 2004, który był istotny dla ustalenia poziomu cła antydumpingowego w celu wyeliminowania szkody. Wyjaśnia to również spadek sprzedaży producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym i przeniesienie produkcji do

krajów trzecich. Ponadto, jak wynika z poprzednich dochodzeń antydumpingowych, poziom rentowności osiągnięty przez przemysł wspólnotowy w 2004 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem nie jest znacznie niższy niż w ciągu ostatnich piętnastu lat.

186 Wynika stąd, że szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy wynika głównie z niekonkurencyjnych cen rozpatrywanych produktów wspólnotowych. Zatem nawet jeśli teza, zgodnie z którą wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego nie spowodowały istotnej szkody, może okazać się w pewnym stopniu prawdziwa, nie uwzględnia ona okoliczności, że istotna szkoda, jaką poniesiono, nie jest spowodowana badanym przywozem po cenach dumpingowych.

187 Zawarta w zaskarżonym rozporządzeniu analiza, która zmierza do podważenia tego wniosku, opiera się na oczywistym błędzie w ocenie zawartym w motywie 229 tego rozporządzenia. Po pierwsze, ocena w świetle której żaden z krajów trzecich wymienionych w motywie 227 zaskarżonego rozporządzenia nie zwiększył znacząco swego udziału w rynku w okresie badanym, pomija fakt, że dwa państwa posiadające znaczne udziały w rynku powiększyły je dwukrotnie, a dwa inne zwiększyły je odpowiednio o 50% i 30%. Po drugie, udział w rynku wszystkich państw wymienionych w motywie 227 zaskarżonego rozporządzenia jest porównywalny do udziału państw objętych rozpatrywanymi środkami antydumpingowymi, i jeżeli część ta nie odpowiada dokładnie udziałowi Chin, jest ona większa od udziału Wietnamu. Po trzecie, trzy państwa trzecie obniżyły swoje ceny o co najmniej 22%, a czwarte o prawie 20%. Po czwarte, spadek cen produktów pochodzących z Chin można wyjaśnić wygaśnięciem reżimu kontyngentów ilościowych zastosowanego do przywozu obuwia z tego państwa, która to okoliczność spowodowała wzrost ilości obuwia przywożonego po niskich cenach i w ten sposób zmiany w repartycji produktów.

188 Okoliczności wymienione w motywie 227 i nast. zaskarżonego rozporządzenia prowadzą raczej do wniosku, że przywóz z państw trzecich (innych niż Chiny i Wietnam) w znacznym stopniu przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Ponadto instytucje wspólnotowe sztucznie zminimalizowały wpływ, który zniesienie kontyngentów mogło mieć na przemysł wspólnotowy, w szczególności w zakresie spadku średnich cen jednostkowych, wzrostu przywozu i zmiany

w repartycji produktów. Skarżące podkreślają w tym zakresie, że okres objęty dochodzeniem zawiera jedynie okres trzech miesięcy bez kontyngentów (od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca 2005 r.). Jest to jednak czas zbyt krótki, by wyciągnąć wnioski o tak istotnej zmianie, wymagającej znacznego okresu, aby umożliwić stabilizację rynku. Instytucje niesłusznie zatem uznały, że zniesienie systemu kontyngentów nie miało żadnego wpływu na znaczne zakłócenia lub jedynie pogłębiło skutki przywozu po cenach dumpingowych.

189 Rada, wspierana przez Komisję, kwestionuje zasadność argumentów skarżących.

Ocena Sądu

190 Należy stwierdzić, że przy ustalaniu szkody Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, istotnie została spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów wspólnotowych (zob. wyrok z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. s. I-3813, pkt 16).

191 W niniejszym przypadku Rada ustaliła istnienie związku przyczynowego badając, po pierwsze, skutki przywozu po cenach dumpingowych, a po drugie, wpływ innych czynników, takich jak wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego, przywóz z innych krajów, wahania kursów walut, zniesienie systemu kontyngentów, brak modernizacji wśród producentów, którzy złożyli skargę i przenoszenia produkcji przez przemysł wspólnotowy.

192 W odniesieniu do argumentu skarżących o złych wynikach wywozu przemysłu wspólnotowego należy zauważyć, jak uczyniła to Rada w motywie 224 zaskarżonego rozporządzenia, że okoliczność ta nie ma wpływu na wskaźniki takie jak wielkość sprzedaży, udział w rynku i spadek cen, stanowiące podstawę do określenia szkody. Te wskaźniki zostały bowiem ustalone na poziomie sprzedaży we Wspólnocie. Ponadto zgodnie z motywami 187 i 189 zaskarżonego rozporządzenia malejący udział przemysłu wspólnotowego w krajowym rynku doprowadził do podobnego spadku produkcji. Wynika stąd, że Rada słusznie uznała w motywie 224 zaskarżonego rozporządzenia, że większość produkcji wspólnotowej była przeznaczona na rynek wspólnotowy, a zatem że wyniki działalności eksportowej nie mogły spowodować istotnej szkody dla przemysłu wspólnotowego.

193 Jeśli chodzi o argumenty dotyczące przywozu z innych krajów, należy stwierdzić, że wszystkie kraje wskazane w motywie 227 zaskarżonego rozporządzenia miały udział w wysokości 33,8% rynku w okresie objętym dochodzeniem wobec 24,4% w 2001 r. W tym kontekście należy również zauważyć, że dwa kraje, Makao i Brazylia, podwoiły swój udział w rynku w okresie badanym (styczeń 2001–kwiecień 2005), zwiększając go z 1,2% do odpowiednio 2,4% i 2,5%, natomiast Indie zwiększyły swój udział w rynku z 3,6% w 2001 r. do 5,7% w okresie objętym dochodzeniem.

194 Ponadto zgodnie z drugą tabelą zamieszczoną w motywie 227 zaskarżonego rozporządzenia ceny produktów przywożonych z tych samych krajów, z wyjątkiem Rumunii, odnotowały spadek o od 10% (Indie) do 25% (Brazylia), wahając się między 8,7 EUR (Indonezja, z udziałem w rynku na poziomie 2%) a 14,9 EUR (Rumunia, z udziałem w rynku na poziomie 6,9%).

195 Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z motywem 162, 168 i 170 zaskarżonego rozporządzenia udział w rynku przywozu z Chin i Wietnamu wzrósł z 9,3% w 2001 r. do 23,2% w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto zgodnie z motywami 170 i 199 zaskarżonego rozporządzenia obuwie z Chin i Wietnamu było przywożone w okresie objętym dochodzeniem w średniej cenie 8,5 EUR za parę, w stosunku do średniej

ceny wynoszącej 18,2 EUR za parę obuwia produkowanego we Wspólnocie i średniej ważonej cen wynoszącej 12,21 EUR za parę w przypadku przywozu z państw trzecich. Obliczenie tej ostatniej ceny jest oparte na średnich cenach wymienionych w drugiej tabeli w motywie 227 zaskarżonego rozporządzenia, ważonych według udziałów w rynku, do którego dokonano odesłania w pierwszej tabeli w tym samym punkcie.

196 Wynika z tych danych, że chociaż kraje te łącznie posiadają znaczący udział w rynku wspólnotowym, ogólny udział w rynku Chin i Wietnamu wynosi około 72% udział w rynku krajów trzecich wymienionych w motywie 227 zaskarżonego rozporządzenia. W tym kontekście należy dodać, że średnia cena przywozu obuwia ze wskazanych krajów jest o 30,4% niższa od średniej ceny, po której obuwie jest importowane z innych krajów. W tych okolicznościach skutki przywozu z innych krajów nie mogą podważać związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

197 Wniosku tego nie podważa fakt, że niektóre kraje znacznie zwiększyły swoje udziały w rynku w okresie badanym, jako że dane zawarte w pkt 193–196 powyżej należycie uwzględniają wagę tych zmian.

198 W przedmiocie wpływu, który mogło mieć zniesienie kontyngentów (zob. pkt 188 powyżej) należy zauważyć, że ustanowienie ceł antydumpingowych nie stanowi sankcji za uprzednie zachowanie, lecz środek obronny i ochronny przed nieuczciwą konkurencją wynikającą z praktyk dumpingowych. Zatem w celu ustanowienia ceł antydumpingowych, które będą właściwie chronić przemysł wspólnotowy przed praktykami dumpingowymi, konieczne jest prowadzenie dochodzenia na podstawie najbardziej jak to możliwe aktualnych informacji (ww. wyrok w sprawie Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie, pkt 91, 92; wyrok Sądu z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4347, pkt 60).

199 Tak więc gdy instytucje stwierdzą, że przywóz produktu podlegającego do tej pory ograniczeniom ilościowym wzrósł po wygaśnięciu tych ograniczeń, mogą one uwzględnić ten wzrost dla celów dokonywanej przez nie oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

200 Wreszcie, jak wynika z motywów 162, 168–170, 187–206 i 216–240 zaskarżonego rozporządzenia, instytucje uwzględniły szereg czynników dotyczących szkody i związku przyczynowego, związanych nie tylko z ostatnim kwartałem okresu objętego dochodzeniem, ale również okresem badanym.

201 Z powyższego wynika, że zarzut siódmy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

202 Skarżące twierdzą, że ocena Rady dotycząca poziomu, który powinien mieć ostateczny środek antydumpingowy w celu wyeliminowania szkody (zob. pkt 42 powyżej) jest w sposób oczywisty błędna. Ocena ta opiera się na danych dotyczących części produktu objętego postępowaniem, która nie była przedmiotem „dumpingu wyrządzającego poważną szkodę" (zamiast lepszych danych, obejmujących lata 2001–2003, podczas których dumping nie występował) i polegała na dokonaniu podpodziału produktu podobnego w następstwie „okrężnej argumentacji". Identyfikacja obuwia, które nie jest przedmiotem „dumpingu wyrządzającego poważną szkodę", oznacza określenie go z chwilą wystąpienia „dumpingu wyrządzającego poważną szkodę", co wymaga porównania marży zysku producentów wspólnotowych z marżą zysku, która zostałaby osiągnięta przy braku przywozu po cenach dumpingowych. Podejście to

jest szczególnie niewłaściwe, ponieważ środki antydumpingowe stosuje się do całego przywozu.

203 Ponadto Rada wyjaśniła w odpowiedzi na skargę, że marża zysku w wysokości 6% dotyczyła wszystkich produktów, które nie są przedmiotem dochodzenia, co z definicji oznacza, że procent ten nie może być właściwą wskazówką dla celów obliczenia marży zysku, którą producenci wspólnotowi uzyskaliby w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych. Przemysł wspólnotowy nie uzyskał bowiem marży zysku przekraczającej 2% w okresie objętym dochodzeniem lub w niedawnej przeszłości.

204 Wynika z tego, że ustalenie na poziomie 6% marży zysku, którą przemysł wspólnotowy mógłby osiągnąć przy braku szkodliwego dumpingu, wynika z oczywistego błędu w ocenie, stanowiącego naruszenie art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

205 Rada odrzuca argumenty skarżących, stwierdzając, że termin „obuwie niebędące przedmiotem dumpingu wyrządzającego poważną szkodę" nie dotyczy jednej z podkategorii produktu objętego postępowaniem, lecz obuwia, które nie jest objęte definicją tego produktu. Dlatego instytucje nie zastosowały „okrężnej argumentacji" i nie wybierały niewiarygodnych danych kosztem lepszych danych dotyczących produktu objętego dochodzeniem.

206 Tytułem ewentualnym Rada stwierdza, że nawet gdyby zarzut ten został uwzględniony, nie może to prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, gdyż Rada przyjęła margines szkody wykraczający o 4% ponad margines, który powinien był zostać przyjęty.

Ocena Sądu

207 Na wstępie należy zauważyć, że w replice skarżące przyjęły wyjaśnienia przedstawione przez Radę, w świetle których określenie „obuwie niebędące przedmiotem dumpingu wyrządzającego poważną szkodę" dotyczy nie jednej z podkategorii produktu objętego dochodzeniem, lecz obuwia nieobjętego definicją tego produktu.

208 Następnie należy odrzucić argumenty skarżących, w świetle których marża zysku, którą przemysł wspólnotowy uzyskał przy sprzedaży obuwia nieobjętego dochodzeniem (i niebędącego przedmiotem szkodliwego dumpingu) nie może zostać uznana za właściwą wskazówkę dla celów obliczenia marży zysku, którą producenci wspólnotowi uzyskaliby w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych. Nic nie zobowiązuje instytucji do oparcia się wyłącznie na danych dotyczących produktu objętego dochodzeniem dla oceny marży zysku, którą uzyskałby przemysł wspólnotowy w braku szkodliwego dumpingu. Przeciwnie, mogą one polegać na ocenie produktów sąsiednich, przypominających w szerokim rozumieniu produkt objęty dochodzeniem. Nawet jeśli produkty te nie podlegają definicji produktu objętego postępowaniem, marża zysku, którą przemysł wspólnotowy osiągnął w tym przypadku, może zostać uznana za właściwą wskazówkę dla celów obliczenia marży zysku, którą producenci wspólnotowi uzyskaliby w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych. W niniejszej sprawie Rada nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, opierając się na marży zysku, którą przemysł wspólnotowy uzyskał przy sprzedaży obuwia innego niż będące przedmiotem dochodzenia, ponieważ te inne rodzaje obuwia są wystarczająco zbliżone do produktu objętego dochodzeniem.

209 Wreszcie należy przypomnieć, że art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wyraźnie przewiduje możliwość rozważenia ewentualnego obniżenia cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy w celu ustalenia w tej sprawie poziomu podcięcia cen referencyjnych.

210 Wynika z tego, że zarzut ósmy również musi zostać oddalony, a zatem oddaleniu podlega skarga w całości.

W przedmiocie kosztów

211 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady – obciążyć je ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę.

212 Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu Sądu, Komisja i CEC pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) **Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co., Ltd pokrywają własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**

3) **Komisja Wspólnot Europejskich i Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) pokrywają własne koszty.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 marca 2010 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne ..... II - 680

Okoliczności postania sporu oraz zaskarżone rozporządzenie ..... II - 688

Przebieg postępowania i żądania stron ..... II - 696

Co do prawa ..... II - 699

W przedmiocie dwóch pierwszych zarzutów, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. b) i c), art. 9 ust. 5 i art. 18 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszeniu prawa do obrony .... II - 700

Argumenty stron ..... II - 700

Ocena Sądu ..... II - 704

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego z braku przedstawienia przez Komisję dowodu poparcia skargi antydumpingowej przez przemysł wspólnotowy ..... II - 711

Argumenty stron ..... II - 711

Ocena Sądu ..... II - 712

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 1 ust. 4 oraz art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego ..... II - 718

Argumenty stron ..... II - 718

Ocena Sądu ..... II - 719

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 17 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE ..... II - 723

Argumenty stron ..... II - 723

Ocena Sądu ..... II - 725

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE ..... II - 727

Argumenty stron ..... II - 727

Ocena Sądu ..... II - 729

W przedmiocie zarzutu siódmego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ..... II - 735

Argumenty stron ..... II - 735

Ocena Sądu ..... II - 737

W przedmiocie zarzutu ósmego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego ..... II - 740

Argumenty stron ..... II - 740

Ocena Sądu ..... II - 742

W przedmiocie kosztów ..... II - 743